ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ ΩΙΔΑΙ.

ANACREONTIS
C A R M I N A

CUM

SAPPHUS ALIORUMQUE RELIQUIIS.

ADIECTAE SUNT

INTEGRAE BRUNCKII NOTAE.

NOVA EDITIO STEREOTYPA.

CURANTE

C. H. W E I S E.

LIPSIAE

SUMTIBUS ET TYPIS CAROLI TAUCHNITII.

1844.

PRAEFATIO.

Quae primum anno huius saeculi XI. ex Caroli Tauchnitii officina prodiit Anacreonticorum editio a Schaefero curata, accurate exscripta erat ex altera Brunckii editione, quae a. 1786. Argentorati prodierat, et in qua Brunckius textum ad Vaticanarum membranarum lectiones, a Spalettio recens publicatas, emendarat. Is tamen textus ideo hodie servari amplius non poterat, quia ex eo inde tempore multa a multis viris doctis erant eruta et stabilita, quae necessario sequenda erant et in nova editione recipienda. Quare quoniam typographus in instauranda veterum scriptorum bibliotheca Anacreontica quoque novis typis exscribendi consilium ceperat, quaecunque in iis ad recentiorum emendationes refingenda erant, refinximus, deque omnibus iis in notis statim post textum positis breviter lectorem monuimus; Brunckii tamen animadversiones sine mutatione hic quoque adiecimus, quia et utilia multa continent, et ex tot inde annis in hac editione consuetae erant legi.

Quo hic sequuntur carmina ordine, eo primus Henr. Stephanus anno 1554 exscripta dederat, et quidem ex codicibus duobus, quos deinde ipse delevit. Eadem, sed alio ordine legebantur in codice Anthologiae Cephalaeae, ex quo Spalettius Romae 1783 exscribenda curavit. Ipsa autem collectio a quo primum aut quo tempore fuerit instituta, nuspiam perscriptum legitur. Hoc certum est; ex antiquo illo veri Anacreontis volumine, quod quinque libris compositum fuerat, quodque in communi literarum naufragio periit, nonnisi pauca quaedam in hanc nostram collectionem servata esse, eaque mixta hodie legi multis seriorum imitaminibus, quae facile vel ex metro male servato, vel ex dictione vel sententiis discernuntur. Quidquid enim contra rhythmum peccat, aut cum linguae aut poeseos elegantioris genio male concinit, id Anacreontis non esse posse confestim sequitur, utpote quem bonum praeclarumque poetam fuisse omnis antiquitas testetur.

Atque per causas rationesque modo commemoratas merito pro genuinis haberi possunt I. II. III. IV. IX. XI. XII. XIII. XVI. XVII. XIX. XXXIII. XLIII. XLVII. LIII. e quibus XVII. ab A. Gellio citatum legitur. Prae terea LIV. LV. LVII. LVIII. afferuntur ab Stobaeo, Athenaeo, Eustathio, Hephaestione, Heraclide Pontico. Denique fragmenta illa pauca, ab iisdem fere allata, quin genuina habeantur, non ambigendum videtur.

Floruit Anacreon Ol. 62 — 70. natus in urbe Teo;

unde tamen mature, Cyro Asiam vastante, una cum parentibus Abderam Thraciae secessit. Ibi quum haud exiguam sibi famam carminibus scribendis peperisset, Samum venit, et illic perpetuo a Polycrate magni habitus est. Is quum Ol. 64. interfectus esset, Athenas ab Hipparcho accersitus est. Quo pariter occiso ab Gephyraeis (Ol. 66, 3.), primum Teum patriam repetivit; deinde, turbis illic ortis, denuo Abderam concessit, ubi ad annum aetatis 85 vixisse perhibetur. Quanti eum fecerint doctissimi quique homines, ex plurium scriptorum locis luculenter apparet, ut Plat. Phaedr. pag. 235. Hor. Od. IV, 9, 9. Cic. Tusc. IV, 33, 71. Ovid. Trist. II, 363. Art. am. III, 329. al.

Scr. Lips. m. Mart. a. XLIV.

Weise.

PRAEFATIO

RICH. FR. PHIL. BRUNCKII.

Iterata hac editione, quam rogatu Bibliopolae, prioris exemplaribus omnibus distractis, adornavimus, prodit Anacreon venustiore forma, et emendatior, ad Vaticanas membranas, quas bona religione sequi placuit, exactus. Publico literarum bono Ioseph Spaletti ante hos tres annos aeri insculptas Romae vulgavit XVI. praestantissimi codicis paginas, quibus Teii senis reliquiae continentur. Accuratissimum exemplar ante oculos habuimus, a quo discedere nefas duximus, ubicumque nulla oboriretur corruptelae suspicio; verum ubi vel errore vel imperitia lapsum librarium deprehendimus, quin ei fidem derogaremus nulla nos superstitio tenuit. Vale, amice lector, et hac nostra opella lubens fruere.

ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ

ΩΙΔΑΙ.

α΄. Εἰς λύραν.

Θέλω λέγειν Ἀτρείδας,
θέλω δὲ Κάδμον ᾄδειν·
ἁ βάρβιτος δὲ χορδαῖς
Ἔρωτα μοῦνον ἠχεῖ.
ἤμειψα νεῦρα πρώην,
καὶ τὴν λύρην ἅπασαν,
κἀγὼ μὲν ᾖδον ἄθλους
Ἡρακλέους· λύρη δὲ
Ἔρωτας ἀντεφώνει.
χαίροιτε λοιπὸν ἡμῖν,
ἥρωες· ἡ λύρη γὰρ
μόνους Ἔρωτας ᾄδει.

β΄. Εἰς γυναῖκας.

Φύσις κέρατα ταύροις,
ὁπλὰς δ' ἔδωκεν ἵπποις,

ποδωκίην λαγωοῖς,
λέουσι χάσμ᾽ ὀδόντων,
τοῖς ἰχθύσιν τὸ νηκτόν,
τοῖς ὀρνέοις πέτασθαι,
τοῖς ἀνδράσιν φρόνημα·
γυναιξὶν οὐκέτ᾽ εἶχεν,
τί οὖν; δίδωσι κάλλος
ἀντ᾽ ἀσπίδων ἁπασῶν,
ἀντ᾽ ἐγχέων ἁπάντων·
νικᾷ δὲ καὶ σίδηρον
καὶ πῦρ καλή τις οὖσα.

γ. Εἰς Ἔρωτα.

Μεσονυκτίοις ποθ᾽ ὥραις,
στρέφεται ὅτ᾽ Ἄρκτος ἤδη
κατὰ χεῖρα τὴν Βοώτου,
μερόπων δὲ φῦλα πάντα
κέαται κόπῳ δαμέντα,
τότ᾽ Ἔρως ἐπισταθείς μευ
θυρέων ἔκοπτ᾽ ὀχῆας.
τίς, ἔφην, θύρας ἀράσσει;
κατά μευ σχίσεις ὀνείρους.
ὁ δ᾽ Ἔρως, ἄνοιγε, φησί,
βρέφος εἰμί, μὴ φόβησαι,
βρέχομαι δέ, κἀσέληνον
κατὰ νύκτα πεπλάνημαι.
ἐλέησα ταῦτ᾽ ἀκούσας,
ἀνὰ δ᾽ εὐθὺ λύχνον ἅψας
ἀνέῳξα, καὶ βρέφος μὲν

ἐσορῶ φέροντα τόξον
πτέρυγάς τε καὶ φαρέτρην·
παρὰ δ' ἱστίην καθίξας,
παλάμαισι χεῖρας αὐτοῦ
ἀνέθαλπον, ἐκ δὲ χαίτης
ἀπέθλιβον ὑγρὸν ὕδωρ.
ὁ δ', ἐπεὶ κρύος μεθῆκε,
φέρε, φησί, πειράσωμεν
τόδε τόξον, εἴ τί μοι νῦν
βλάβεται βραχεῖσα νευρή·
τανύει δέ, καί με τύπτει
μέσον ἧπαρ, ὥσπερ οἶστρος,
ἀνὰ δ' ἅλλεται καχάζων,
ξένε δ', εἶπε, συγχάρηθι·
κέρας ἀβλαβὲς μέν ἐστι,
σὺ δὲ καρδίαν πονήσεις.

δ'. Εἰς ἑαυτόν.

Ἐπὶ μυρσίναις τερείναις,
ἐπὶ λωτίναις τε ποίαις
στορέσας θέλω προπίνειν·
ὁ δ' Ἔρως, χιτῶνα δήσας
ὑπὲρ αὐχένος παπύρῳ,
μέθυ μοι διακονείτω.
τροχὸς ἅρματος γὰρ οἷα
βίοτος τρέχει κυλισθείς·
ὀλίγη δὲ κεισόμεσθα
κόνις, ὀστέων λυθέντων.
τί σε δεῖ λίθον μυρίζειν;
τί δὲ γῇ χέειν μάταια;

ἐμὲ μᾶλλον, ὡς ἔτι ζῶ,
μύρισον, ῥόδοις δὲ κρᾶτα
πύκασον, κάλει δ᾽ ἑταίρην.
πρίν, Ἔρως, ἐκεῖ μ᾽ ἀπελθεῖν
ὑπὸ νερτέρων χορείας,
σκεδάσαι θέλω μερίμνας.

ε΄. Εἰς ῥόδον.

Τὸ ῥόδον τὸ τῶν Ἐρώτων
μίξωμεν Διονύσῳ·
τὸ ῥόδον τὸ καλλίφυλλον
κροτάφοισιν ἁρμόσαντες,
πίνωμεν ἁβρὰ γελῶντες.
ῥόδον, ὦ, φέριστον ἄνθος,
ῥόδον εἴαρος μέλημα·
ῥόδα καὶ θεοῖσι τερπνά,
ῥόδα, τοῖς ὁ παῖς Κυθήρης
στέφεται καλοὺς ἰούλους
Χαρίτεσσι συγχορεύων.
στέψον [οὖν] με καὶ λυρίζων
παρὰ σοῖς, Διόνυσε, σηκοῖς,
μετὰ κούρης βαθυκόλπου,
ῥοδίνοισι στεφανίσκοις
πεπυκασμένος, χορεύσω.

ϛ΄. Ἐρωτικόν, ἢ κῶμος.

Στεφάνους μὲν κροτάφοισι
ῥοδίνους συναρμόσαντες,
μεθύομεν ἁβρὰ γελῶντες·

ὑπὸ βαρβίτῳ δὲ κούρα
κατακίσσοισι βρέμοντας
πλοκάμοις φέρουσα θύρσους
χλιδανόσφυρος χορεύει.
ἁβροχαίτας δ' ἅμα κοῦρος,
στομάτων ἁδὺ πνεόντων,
κατὰ πηκτίδων ἀθύρει,
προχέων λίγειαν ὀμφάν.
ὁ δ' Ἔρως ὁ χρυσοχαίτας
μετὰ τοῦ καλοῦ Λυαίου,
καὶ τῆς καλῆς Κυθήρης,
τὸν ἐπήρατον γεραιοῖς
κῶμον μέτεισι χαίρων.

ζ'. Εἰς Ἔρωτα.

Ὑακινθίνῃ με ῥάβδῳ
χαλεπὸς Ἔρως ῥαπίζων
ἐκέλευε συντροχάζειν·
διὰ δ' ὀξέων μ' ἀναύρων,
ξυλόχων τε καὶ φαράγγων
τροχάοντα τεῖρεν ἱδρώς,
κραδίη δὲ ῥινὸς ἄχρις
ἀνέβαινε, κἂν ἀπέσβην.
ὁ δ' Ἔρως μέτωπα σείων
ἁπαλοῖς πτεροῖσιν, εἶπε·
σὺ γὰρ οὐ δύνῃ φιλῆσαι.

η'. Εἰς τὸν ἑαυτοῦ ὄνειρον.

Διὰ νυκτὸς ἐγκαθεύδων
ἁλιπορφύροις τάπησι,

γεγανυμένος Λυαίῳ,
ἐδόκουν ἄκροισι ταρσοῖς
δρόμον ὠκὺν ἐκτανύειν,
μετὰ παρθένων ἀθύρων.
ἐπεκερτόμουν δὲ παῖδες
ἁπαλώτεροι Λυαίου,
δακέθυμά μοι λέγοντες
διὰ τὰς καλὰς ἐκείνας·
ἐθέλοντα δὲ φιλῆσαι
φύγον ἐξ ὕπνου με πάντες,
μεμονωμένος δ' ὁ τλήμων
πάλιν ἤθελον καθεύδειν.

θ'. Εἰς περιστεράν.

Ἐρασμίη πέλεια,
πόθεν, πόθεν πέτασαι;
πόθεν μύρων τοσούτων,
ἐπ' ἠέρος θέουσα,
πνέεις τε καὶ ψεκάζεις;
τίς εἶ; τί σοι μέλει δέ;
Ἀνακρέων μ' ἔπεμψε
πρὸς παῖδα, πρὸς Βάθυλλον,
τὸν ἄρτι τῶν ἁπάντων
κρατοῦντα καὶ τύραννον.
πέπρακέ μ' ἡ Κυθήρη,
λαβοῦσα μικρὸν ὕμνον.
ἐγὼ δ' Ἀνακρέοντι
διακονῶ τοσαῦτα.
καὶ νῦν, ὁρᾷς, ἐκείνου

ἐπιστολὰς κομίζω·
καί φησιν εὐθέως με
ἐλευθέρην ποιήσειν·
ἐγὼ δέ, κἢν ἀφῇ με,
δούλη μενῶ παρ᾽ αὐτῷ.
τί γάρ με δεῖ πέτασθαι
ὄρη τε καὶ κατ᾽ ἀγρούς,
καὶ δένδρεσιν καθίζειν,
φαγοῦσαν ἄγριόν τι;
τανῦν ἔδω μὲν ἄρτον,
ἀφαρπάσασα χειρῶν
Ἀνακρέοντος αὐτοῦ·
πιεῖν δ᾽ ἐμοὶ δίδωσι
τὸν οἶνον, ὃν προπίνει.
πιοῦσα δ᾽ ἂν χορεύω,
καὶ δεσπότην ἐμοῖσι
πτεροῖσι συσκιάζω·
κοιμωμένη δ᾽ ἐπ᾽ αὐτῷ
τῷ βαρβίτῳ καθεύδω.
ἔχεις ἅπαντ᾽· ἄπελθε.
λαλιστέραν μ᾽ ἔθηκας,
ἄνθρωπε, καὶ κορώνης.

ι. Εἰς Ἔρωτα κήρινον.

Ἔρωτα κήρινόν τις
νεηνίης ἐπώλει·
ἐγὼ δέ οἱ παραστάς,
πόσου θέλεις, ἔφην, σοὶ
τὸ τυχθὲν ἐκπρίωμαι;

ὁ δ᾽ εἶπε δωριάζων·
λάβ᾽ αὐτὸν ὁππόσου λῇς.
ὅπως δ᾽ ἂν ἐκμάθῃς νιν,
οὐκ εἰμὶ καρτέχνας·
ἀλλ᾽ οὔ τι λῶ συνοικῆν
Ἔρωτι παντορέκτᾳ.
δὸς οὖν, δὸς αὐτὸν ἡμῖν
δραχμῆς, καλὸν σύνευνον.
Ἔρως, σὺ δ᾽ εὐθέως με
πύρωσον· εἰ δὲ μή, σὺ
κατὰ φλογὸς τακήσῃ.

ια΄. Εἰς ἑαυτόν.

Λέγουσιν αἱ γυναῖκες·
Ἀνακρέων, γέρων εἶ·
λαβὼν ἔσοπτρον, ἄθρει
κόμας μὲν οὐκ ἔτ᾽ οὔσας,
ψιλὸν δέ σευ μέτωπον.
ἐγὼ δὲ τὰς κόμας μέν,
εἴτ᾽ εἰσίν, εἴτ᾽ ἀπῆλθον,
οὐκ οἶδα· τοῦτο δ᾽ οἶδα,
ὡς τῷ γέροντι μᾶλλον
πρέπει τὸ τερπνὰ παίζειν,
ὅσῳ πέλας τὰ Μοίρης.

ιβ΄. Εἰς χελιδόνα.

Τί σοι θέλεις ποιήσω,
τί, κωτίλη χελιδών;

τὰ ταρσά σευ τὰ κοῦφα
θέλεις λαβὼν ψαλίξω;
ἢ μᾶλλον ἔνδοθέν σευ
τὴν γλῶσσαν, ὡς ὁ Τηρεὺς
ἐκεῖνος, ἐκθερίξω;
τί μευ καλῶν ὀνείρων
ὑπορθρίαισι φωναῖς
ἀφήρπασας Βάθυλλον;

ιγ΄. Εἰς ἑαυτόν.

Οἱ μὲν καλὴν Κυβήβην
τὸν ἡμίθηλυν Ἄττιν
ἐν οὔρεσιν βοῶντα
λέγουσιν ἐκμανῆναι·
οἱ δὲ Κλάρου παρ᾽ ὄχθαις
δαφνηφόροιο Φοίβου
λάλον πιόντες ὕδωρ
μεμηνότες βοῶσιν.
ἐγὼ δὲ τοῦ Λυαίου
καὶ τοῦ μύρου κορεσθεὶς
καὶ τῆς ἐμῆς ἑταίρης,
θέλω, θέλω μανῆναι.

ιδ΄. Εἰς Ἔρωτα.

Θέλω, θέλω φιλῆσαι·
ἔπειθ᾽ Ἔρως φιλεῖν με·
ἐγὼ δ᾽, ἔχων νόημα
ἄβουλον, οὐκ ἐπείσθην.

ὁ δ᾽ εὐθὺ τόξον ἄρας
καὶ χρυσέην φαρέτρην,
μάχῃ με προὐκαλεῖτο.
κἀγὼ λαβὼν ἐπ᾽ ὤμων
θώρηχ᾽, ὅπως Ἀχιλλεύς,
καὶ δοῦρα, καὶ βοείην,
ἐμαρνάμην Ἔρωτι.
ἔβαλλ᾽, ἐγὼ δ᾽ ἔφευγον.
ὡς δ᾽ οὐκ ἔτ᾽ εἶχ᾽ ὀϊστούς,
ἤσχαλλεν, εἶθ᾽ ἑαυτὸν
ἀφῆκεν εἰς βέλεμνον·
μέσος δὲ καρδίης μευ
ἔδυνε, καί μ᾽ ἔλυσε.
μάτην δ᾽ ἔχω βοείην·
τί γὰρ βάλωμεν ἔξω,
μάχης ἔσω μ᾽ ἐχούσης;

ιε΄. Εἰς τὸ ἀφθόνως ζῆν.

Οὔ μοι μέλει τὰ Γύγεω,
τοῦ Σαρδίων ἄνακτος·
οὐδ᾽ εἷλέ πώ με ζῆλος,
οὐδὲ φθονέω τυράννοις.
ἐμοὶ μέλει μύροισι
καταβρέχειν ὑπήνην·
ἐμοὶ μέλει ῥόδοισι
καταστέφειν κάρηνα.
τὸ σήμερον μέλει μοι·
τὸ δ᾽ αὔριον τίς οἶδεν;
[ὡς οὖν ἔτ᾽ εὐδί᾽ ἐστί,

καὶ πῖνε, καὶ κύβευε,
καὶ σπένδε τῷ Λυαίῳ,
μὴ νοῦσος, ἤν τις ἔλθῃ,
λέγῃ, σὲ μὴ δεῖ πίνειν.]

ιϛ'. Εἰς ἑαυτόν.

Σὺ μὲν λέγεις τὰ Θήβης,
ὁ δ' αὖ Φρυγῶν ἀϋτάς·
ἐγὼ δ' ἐμὰς ἁλώσεις.
οὐχ ἵππος ὤλεσέν με,
οὐ πεζός, οὐχὶ νῆες·
στρατὸς δὲ καινὸς ἄλλος,
ἀπ' ὀμμάτων με βάλλων.

ιζ'. Εἰς ποτήριον ἀργυροῦν.

Τὸν ἄργυρον τορεύων
Ἥφαιστέ μοι ποίησον,
πανοπλίαν μὲν οὐχί,
(τί γὰρ μάχαισι κἀμοί;)
ποτήριον δὲ κοῖλον,
ὅσον δύνῃ, βαθύνας.
ποίει δέ μοι κατ' αὐτὸ
μήτ' ἄστρα, μήθ' ἅμαξαν,
μὴ στυγνὸν Ὠρίωνα.
τί Πλειάδων μέλει μοι,
τί δ' ἀστέρος Βοώτεω;
ποίησον ἀμπέλους μοι,
καὶ βότρυας κατ' αὐτῶν,
καὶ Μαινάδας τρυγώσας·

ποίει δὲ ληνὸν οἴνου,
καὶ χρυσέους πατοῦντας
ὁμοῦ καλῷ Λυαίῳ
Ἔρωτα καὶ Βάθυλλον.

ιη΄. Εἰς τὸ αὐτό.

Καλλίτεχνα, τόρευσον
ἔαρος κύπελλον ἤδη·
τὰ τερπνὰ τὴν πρῶθ᾽ ἡμῖν
ῥόδα φέρουσαν ὥρην.
τὸν ἄργυρον δ᾽ ἁπλώσας
ποίει πότον μοι τερπνόν.
μὴ τῶν, παραινῶ, τελετῶν
ξένον τί μοι τορεύσῃς,
μὴ φευκτὸν ἱστόρημα·
μᾶλλον δὲ ποίει Διὸς γόνον,
Βάκχον Εὔϊον ἡμῖν.
μύστις νάματος ἡ Κύπρις
ὑμεναίοις κροτῶσα.
χάρασσ᾽ Ἔρωτας ἀνόπλους,
καὶ Χάριτας γελώσας,
ὑπ᾽ ἄμπελον εὐπέταλον,
εὐβότρυον, κομῶσαν·
σύναπτε κούρους εὐπρεπεῖς·
ὁμοῦ δὲ Φοῖβος ἀθύροι.

ιθ΄. Εἰς τὸ δεῖν πίνειν.

Ἡ γῆ μέλαινα πίνει,
πίνει δὲ δένδρε᾽ αὐτήν·

πίνει θάλασσ᾽ ἀναύρους,
ὁ δ᾽ ἥλιος θάλασσαν,
τὸν δ᾽ ἥλιον σελήνη.
τί μοι μάχεσθ᾽, ἑταῖροι,
καὐτῷ θέλοντι πίνειν;

κ΄. Εἰς κόρην.

Ἡ Ταντάλου ποτ᾽ ἔστη
λίθος Φρυγῶν ἐν ὄχθαις,
καὶ παῖς ποτ᾽ ὄρνις ἔπτη
Πανδίονος χελιδών.
ἐγὼ δ᾽ ἔσοπτρον εἴην,
ὅπως ἀεὶ βλέπῃς με·
ἐγὼ χιτὼν γενοίμην,
ὅπως ἀεὶ φορῇς με.
ὕδωρ θέλω γενέσθαι,
ὅπως σε χρῶτα λούσω.
μύρον, γύναι, γενοίμην,
ὅπως ἐγώ σ᾽ ἀλείψω.
καὶ ταινίη δὲ μαστῶν,
καὶ μάργαρον τραχήλῳ,
καὶ σάνδαλον γενοίμην.
μόνον ποσὶν πάτει με.

κα΄. Εἰς ἑαυτόν.

Δότε μοι, δότ᾽, ὦ γυναῖκες,
Βρομίου πιεῖν ἀμυστί·
ὑπὸ καύματος γὰρ ἤδη

προδοθεὶς ἀναστενάζω.
δότε δ' ἀνθέων ἐκείνου
στεφάνους, οἵους πυκάζω.
τὰ μέτωπα μου 'πικαίει.
τὸ δὲ καῦμα τῶν Ἐρώτων,
κραδίη, τίνι σκεπάζω;

κβ'. Εἰς Βάθυλλον.

Παρὰ τὴν σκιὴν Βαθύλλου
καθίσω. καλὸν τὸ δένδρον·
ἁπαλὰς δ' ἔσεισε χαίτας
μαλακωτάτῳ κλαδίσκῳ.
παρὰ δ' αὐτὸν ἐρεθίζει
πηγὴ ῥέουσα πειθοῦς.
τίς ἂν οὖν ὁρῶν παρέλθοι
καταγώγιον τοιοῦτο;

κγ'. Εἰς τὸν πλοῦτον.

Ὁ πλοῦτος εἴ γε χρυσοῦ
τὸ ζῆν παρεῖχε θνητοῖς,
ἐκαρτέρουν φυλάσσων,
ἵν', ἂν θανεῖν ἐπέλθῃ,
λάβῃ τι, καὶ παρέλθῃ.
εἰ δ' οὖν μὴ τὸ πρίασθαι
τὸ ζῆν ἔνεστι θνητοῖς,
τί καὶ μάτην στενάζω;
τί καὶ γόους προπέμπω;
θανεῖν γὰρ εἰ πέπρωται,

τί χρυσὸς ὠφελεῖ με;
ἐμοὶ γένοιτο πίνειν,
πιόντι δ' οἶνον ἡδὺν
ἐμοῖς φίλοις συνεῖναι,
ἐν δ' ἁπαλαῖσι κοίταις
τελεῖν τὰν Ἀφροδίταν.

κδ'. Εἰς ἑαυτόν.

Ἐπειδὴ βροτὸς ἐτέχθην
βιότου τρίβον ὁδεύειν,
χρόνον ἔγνων, ὃν παρῆλθον·
ὃν ἔχω δραμεῖν, οὐκ οἶδα.
μέθετέ με, φροντίδες·
μηδέν μοι καὶ ὑμῖν ἔστω.
πρὶν ἐμὲ φθάσῃ τὸ τέλος,
παίξω, γελάσω, χορεύσω
μετὰ τοῦ καλοῦ Λυαίου.

κε'. Εἰς ἑαυτόν.

Ὅταν πίω τὸν οἶνον,
εὕδουσιν αἱ μέριμναι.
τί μοι γόων, τί μοι πόνων,
τί μοι μέλει μεριμνῶν;
θανεῖν με δεῖ, κἂν μὴ θέλω·
τί τὸν βίον πλανῶμαι;
πίωμεν οὖν τὸν οἶνον
τὸν τοῦ καλοῦ Λυαίου·
σὺν τῷ δὲ πίνειν ἡμᾶς
εὕδουσιν αἱ μέριμναι.

κϛʹ. Εἰς ἑαυτόν.

Ὅταν ὁ Βάκχος εἰσέλθῃ,
εὕδουσιν αἱ μέριμναι·
δοκῶν δ᾽ ἔχειν τὰ Κροίσου
θέλω καλῶς ἀείδειν·
κισσοστεφὴς δὲ κεῖμαι,
πατῶ δ᾽ ἅπαντα θυμῷ.
ὅπλιζ᾽, ἐγὼ δὲ πίνω.
φέρ᾽ ἐμοὶ κύπελλον, ὦ παῖ·
μεθύοντα γάρ με κεῖσθαι
πολὺ κρεῖσσον, ἢ θανόντα.

κζʹ. Εἰς Διόνυσον.

Τοῦ Διὸς ὁ παῖς, ὁ Βάκχος,
ὁ λυσίφρων, ὁ λυαῖος,
ὅταν εἰς φρένας τὰς ἁμὰς
εἰσέλθῃ μεθυδότας,
διδάσκει με χορεύειν.
ἔχω δὲ καί τι τερπνόν,
ὁ τᾶς μέθας ἐραστάς·
μετὰ κρότων, μετ᾽ ᾠδᾶς
τέρπει με κ᾽ Ἀφροδίτα,
καὶ πάλιν θέλω χορεύειν.

κηʹ. Εἰς τὴν ἑαυτοῦ ἑταίραν.

Ἄγε, ζωγράφων ἄριστε,
γράφε, ζωγράφων ἄριστε,

Ῥοδίης κάρανε τέχνης,
ἀπεοῦσαν, ὡς ἂν εἴπω,
γράφε τὴν ἐμὴν ἑταίρην.
γράφε μοι τρίχας τὸ πρῶτον
ἁπαλάς τε καὶ μελαίνας·
ὁ δὲ κηρὸς ἂν δύνηται,
γράφε καὶ μύρου πνεούσας.
γράφε δ' ἐξ ὅλης παρειῆς
ὑπὸ πορφύραισι χαίταις
ἐλεφάντινον μέτωπον.
τὸ μεσόφρυον δὲ μή μοι
διάκοπτε, μήτε μίσγε.
ἐχέτω δ', ὅπως ἐκείνη,
τὸ λεληθότως σύνοφρυν
βλεφάρων ἴτυν κελαινήν.
τὸ δὲ βλέμμα νῦν ἀληθῶς
ἀπὸ τοῦ πυρὸς ποίησον,
ἅμα γλαυκόν, ὡς Ἀθήνης,
ἅμα δ' ὑγρόν, ὡς Κυθήρης.
γράφε ῥῖνα καὶ παρειάς,
ῥόδα τῷ γάλακτι μίξας.
γράφε χεῖλος, οἷα Πειθοῦς,
προκαλούμενον φίλημα.
τρυφεροῦ δ' ἔσω γενείου
περὶ λυγδίνῳ τραχήλῳ
Χάριτες πέτοιντο πᾶσαι.
στόλισον τὸ λοιπὸν αὐτὴν
ὑποπορφύροισι πέπλοις·
διαφαινέτω δὲ σαρκῶν
ὀλίγον, τὸ σῶμ' ἐλέγχον.

ἀπέχει· βλέπω γὰρ αὐτήν·
τάχα, κηρὲ, καὶ λαλήσεις.

κθ′. Εἰς Βάθυλλον.

Γράφε μοι Βάθυλλον οὕτω,
τὸν ἑταῖρον, ὡς διδάσκω.
λιπαρὰς κόμας ποίησον,
τὰ μὲν ἔνδοθεν μελαίνας,
τὰ δ᾽ ἐς ἄκρον ἡλιώσας.
ἕλικας δ᾽ ἐλευθέρους μοι
πλοκάμων, ἄτακτα συνθεὶς,
ἄφες, ὡς θέλωσι, κεῖσθαι.
ἁπαλὸν δὲ καὶ δροσῶδες
στεφέτω μέτωπον ὀφρὺς
κυανωτέρη δρακόντων.
μέλαν ὄμμα γοργὸν ἔστω,
κεκερασμένον γαλήνῃ,
τὸ μὲν ἐξ Ἄρηος ἕλκον,
τὸ δὲ τῆς καλῆς Κυθήρης,
ἵνα τις τὸ μὲν φοβῆται,
τὸ δ᾽ ἀπ᾽ ἐλπίδος κρεμᾶται.
ῥοδέην δ᾽, ὁποῖα μῆλον,
χνοΐην ποίει παρειήν·
ἐρύθημα δ᾽, ὡς ἂν Αἰδοῦς
δύνασαι βαλεῖν, ποίησον.
τὸ δὲ χεῖλος, οὐκέτ᾽ οἶδα,
τίνι μοι τρόπῳ ποιήσεις. . . .
ἁπαλὸν, γέμον τε Πειθοῦς.
τὸ δὲ πᾶν, ὁ κηρὸς αὐτὸς

ἐχέτω λαλῶν σιωπῇ.
μετὰ δὲ πρόσωπον ἔστω
τὸν Ἀδώνιδος παρελθὼν
ἐλεφάντινος τράχηλος.
μεταμάζιον δὲ ποίει
διδύμας τε χεῖρας Ἑρμοῦ,
Πολυδεύκεος δὲ μηρούς,
Διονυσίην δὲ νηδύν.
ἁπαλῶν δ' ὕπερθε μηρῶν,
μηρῶν τὸ πῦρ ἐχόντων,
ἀφελῆ ποίησον αἰδῶ,
Παφίην θέλουσαν ἤδη.
φθονερὴν ἔχεις δὲ τέχνην,
ὅτι μὴ τὰ νῶτα δεῖξαι
δύνασαι· τὰ δ' ἦν ἀμείνω.
τί με δεῖ πόδας διδάσκειν;
λάβε μισθὸν, ὅσσον εἴπῃς.
τὸν Ἀπόλλωνα δὲ τοῦτον
καθελών, ποίει Βάθυλλον.
ἢν δ' ἐς Σάμον ποτ' ἔλθῃς,
γράφε Φοῖβον ἐκ Βαθύλλου

λ'. Εἰς Ἔρωτα.

Αἱ Μοῦσαι τὸν Ἔρωτα
δήσασαι στεφάνοισι
τῷ Κάλλει παρέδωκαν,
καὶ νῦν ἡ Κυθέρεια
ζητεῖ, λύτρα φέρουσα,
λύσασθαι τὸν Ἔρωτα.

κἂν λύσῃ δέ τις αὐτόν,
οὐκ ἔξεισι, μενεῖ δέ·
δουλεύειν δεδίδακται.

λα΄. Εἰς ἑαυτόν.

Ἄφες με, τοὺς θεούς σοι,
πιεῖν, πιεῖν ἀμυστί.
θέλω, θέλω μανῆναι.
ἐμαίνετ᾽ Ἀλκμαίων τε,
χὠ λευκόπους Ὀρέστης,
τὰς μητέρας κτανόντες·
ἐγὼ δὲ μηδένα κτάς,
πιὼν δ᾽ ἐρυθρὸν οἶνον
θέλω, θέλω μανῆναι.
ἐμαίνεθ᾽ Ἡρακλῆς πρὶν
δεινὴν κλονῶν φαρέτρην
καὶ τόξον Ἰφίτειον.
ἐμαίνετο πρὶν Αἴας
μετ᾽ ἀσπίδος κραδαίνων
τὴν Ἕκτορος μάχαιραν.
ἐγὼ δ᾽ ἔχων κύπελλον
καὶ στέμμα τοῦτο χαίταις,
οὐ τόξον, οὐ μάχαιραν,
θέλω, θέλω μανῆναι.

λβ΄. Εἰς τοὺς ἑαυτοῦ Ἔρωτας.

Εἰ φύλλα πάντα δένδρων
ἐπίστασαι κατειπεῖν,

εἰ κύματ᾽ οἶδας εὑρεῖν
τὰ τῆς ὅλης θαλάσσης,
σὲ τῶν ἐμῶν Ἐρώτων
μόνον ποιῶ λογιστήν.
πρῶτον μὲν ἐξ Ἀθηνῶν
Ἔρωτας εἴκοσιν θές,
καὶ πεντεκαίδεκ᾽ ἄλλους.
ἔπειτα δ᾽ ἐκ Κορίνθου
θὲς ὁρμαθοὺς Ἐρώτων·
Ἀχαΐης γάρ ἐστιν,
ὅπου καλαὶ γυναῖκες.
τίθει δὲ Λεσβίους μοι,
καὶ μέχρι τῶν Ἰώνων,
καὶ Καρίην Ῥόδον τε,
δισχιλίους Ἔρωτας. —
τί φῄς; . - ἀεὶ κηρῷ θές.
οὔπω Σύρους ἔλεξα,
οὔπω πόθους Κανώβου,
οὐ τῆς ἅπαντ᾽ ἐχούσης
Κρήτης, ὅπου πόλεσσιν
Ἔρως ἐποργιάζει.
τί σοι θέλεις ἀριθμῶ
καὶ τοὺς Γαδείρων ἐκτός,
τοὺς Βακτρίων τε κ᾽ Ἰνδῶν,
ψυχῆς ἐμῆς Ἔρωτας;

λγ᾽. Εἰς χελιδόνα.

Σὺ μέν, φίλη χελιδών,
ἐτησίη μολοῦσα,

θέρει πλέκεις καλιήν,
χειμῶνι δ' εἶς ἄφαντος
ἢ Νεῖλον, ἢ 'πὶ Μέμφιν·
Ἔρως δ' ἀεὶ πλέκει μευ
ἐν καρδίῃ καλιήν.
Πόθος δ' ὁ μὲν πτεροῦται,
ὁ δ' ᾠὸν ἐστιν ἀκμήν,
ὁ δ' ἡμίλεπτος ἤδη.
βοὴ δὲ γίγνετ' αἰεὶ
κεχηνότων νεοττῶν.
Ἐρωτιδεῖς δὲ μικροὺς
οἱ μείζονες τρέφουσιν·
οἱ δὲ τραφέντες εὐθὺς
πάλιν κύουσιν ἄλλους.
τί μῆχος οὖν γένηται;
οὐ γὰρ σθένω τοσούτους
Ἔρωτας ἐκσοβῆσαι.

λδ'. Εἰς κόρην.

Μή με φύγῃς, ὁρῶσα
τὰν πολιὰν ἔθειραν·
μηδ', ὅτι σοι πάρεστιν
ἀκμαῖον ἄνθος ὥρας,
τἀμὰ φίλτρα διώξῃς.
ὅρα κἀν στεφάνοισιν
ὅπως πρέπει τὰ λευκὰ
ῥόδοις κρίνα πλακέντα.

λέ. Εἰς Εὐρώπην.

Ὁ ταῦρος οὗτος, ὦ παῖ,
Ζεύς μοι δοκεῖ τις εἶναι.
φέρει γὰρ ἀμφὶ νώτοις
Σιδονίην γυναῖκα·
περᾷ δὲ πόντον εὐρὺν,
τέμνει τε κῦμα χηλαῖς.
οὐκ ἂν δὲ ταῦρος ἄλλος
ἐξ ἀγέλης ἐλασθεὶς
ἔπλευσε τὴν θάλασσαν,
εἰ μὴ μόνος ἐκεῖνος.

λϛ΄. Εἰς τὸ ἀνειμένως ζῆν.

Τί με τοὺς νόμους διδάσκεις,
καὶ ῥητόρων ἀνάγκας;
τί δ᾽ ἐμοὶ λόγων τοσούτων
τῶν μηδὲν ὠφελούντων;
μᾶλλον δίδασκε πίνειν
ἁπαλὸν πόμα Λυαίου·
μᾶλλον δίδασκε παίζειν
μετὰ χρυσῆς Ἀφροδίτης.
πολιαὶ κάρα στέφουσι.
δὸς ὕδωρ, βάλ᾽ οἶνον, ὦ παῖ,
τὴν ψυχήν μου κάρωσον.
βραχὺ μὴ ζῶντα καλύπτεις·
ὁ θανὼν οὐκ ἐπιθυμεῖ.

λζ'. Εἰς τὸ ἔαρ.

Ἴδε πῶς ἔαρος φανέντος
Χάριτες ῥόδα βρύουσιν·
ἴδε πῶς κῦμα θαλάσσης
ἁπαλύνεται γαλήνῃ·
ἴδε πῶς νῆσσα κολυμβᾷ·
ἴδε πῶς γέρανος ὁδεύει.
ἀφελῶς δ' ἔλαμψε Τιτάν·
νεφελῶν σκιαὶ δονοῦνται·
τὰ βροτῶν δ' ἔλαμψεν ἔργα.
[καρποῖσι.γαῖα προκύπτει,]
καρπὸς ἐλαίας προκύπτει,
Βρομίου στέφεται τὸ νᾶμα.
κατὰ φύλλον, κατὰ κλῶνα
καθελὼν ἤνθισε καρπός.

λη'. Εἰς ἑαυτόν.

Ἐγὼ γέρων μέν εἰμι,
νέων πλέον δὲ πίνω,
κἂν δεήσῃ με χορεύειν,
σκῆπτρον ἔχω τὸν ἀσκόν·
ὁ νάρθηξ δ' οὐδέν ἐστιν.
ὁ μὲν θέλων μάχεσθαι
παρέστω καὶ μαχέσθω.
ἐμοὶ κύπελλον, ὦ παῖ,
μελιχρὸν οἶνον ἡδὺν
ἐγκεράσας, φόρησον.

ἐγὼ γέρων μέν εἰμι·
Σειληνὸν ἐν μέσοισι
μιμούμενος χορεύσω.

λθ΄. Εἰς ἑαυτόν.

Ὅτ᾽ ἐγὼ πίω τον οἶνον,
τότε μεν ἰανθὲν ἦτορ
Μούσας λιγαίνειν ἄρχεται.
ὅτ᾽ ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
ἀπορίπτονται μέριμναι
πολυφρόντιδές τε βουλαὶ
ἐς ἁλικτύπους ἀήτας.
ὅτ᾽ ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
λυσιπήμων τότε Βάκχος
πολυανθέσιν μ᾽ ἐν ὥραις
δονέει, μέθῃ γανώσας.
ὅτ᾽ ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
στεφάνους ἄνθεσι πλέξας,
ἐπιθεὶς δὲ τῷ καρήνῳ,
βιότου μέλπω γαλήνην.
ὅτ᾽ ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
μύρῳ εὐώδεϊ τέγξας
δέμας, ἀγκάλαις δὲ κούρην
κατέχων, Κύπριν ἀείδω.
ὅτ᾽ ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
ὑπὸ κυρτοῖς δὲ κυπέλλοις
τὸν ἐμὸν νόον ἁπλώσας,
θιάσῳ τέρπομαι κούρων.
ὅτ᾽ ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,

τόδ᾽ ἐμοὶ μόνῳ τὸ κέρδος,
τόδ᾽ ἐγὼ λαβὼν ἀποίσω·
τὸ θανεῖν γὰρ μετὰ πάντων.

μ΄. Εἰς Ἔρωτα.

Ἔρως ποτ᾽ ἐν ῥόδοισι
κοιμωμένην μέλιτταν
οὐκ εἶδεν, ἀλλ᾽ ἐτρώθη
τὸν δάκτυλον. πατάξας
τὰς χεῖρας, ὠλόλυξε·
δραμὼν δὲ καὶ πετασθεὶς
πρὸς τὴν καλὴν Κυθήρην,
ὄλωλα, μᾶτερ, εἶπεν,
ὄλωλα κἀποθνήσκω.
ὄφις μ᾽ ἔτυψε μικρός,
πτερωτός, ὃν καλοῦσι
μέλιτταν οἱ γεωργοί.
ἣ δ᾽ εἶπεν· εἰ τὸ κέντρον
πονεῖ τὸ τῆς μελίττας,
πόσον δοκεῖς πονοῦσιν,
Ἔρως, ὅσους σὺ βάλλεις;

μα΄. Εἰς συμπόσιον.

Ἱλαροὶ πίωμεν οἶνον,
ἀναμέλψομεν δὲ Βάκχον,
τὸν ἐφευρετὰν χορείας,
τὸν ὅλας ποθοῦντα μολπάς,
τὸν ὁμότροπον Ἔρωτι,

τὸν ἐρώμενον Κυθήρης·
δι᾽ ὃν ἡ Μέθη λοχεύθη,
δι᾽ ὃν ἡ Χάρις ἐτέχθη,
δι᾽ ὃν ἀμπαύεται Λύπα,
δι᾽ ὃν εὐνάζετ᾽ Ἀνία.
τὸ μὲν οὖν πόμα κερασθὲν
ἁπαλοὶ φέρουσι παῖδες·
τὸ δ᾽ ἄχος πέφευγε μιχθὲν
ἀνεμοτρόπῳ θυέλλῃ.
τὸ μὲν οὖν πόμα λάβωμεν,
τὰς δὲ φροντίδας μεθῶμεν.
τί γάρ ἐστι σοὶ τὸ κέρδος
ὀδυνωμένῳ μερίμναις;
πόθεν οἴδαμεν τὸ μέλλον;
ὁ βίος βροτοῖς ἄδηλος.
μεθύων θέλω χορεύειν,
μεμυρισμένος δὲ παίζειν
\- - - - - - -
μετὰ καὶ καλῶν γυναικῶν.
μελέτω δὲ τοῖς θέλουσιν
ὅσον ἐστὶν ἐν μερίμναις.
ἱλαροὶ πίωμεν οἶνον,
ἀναμέλψομεν δὲ Βάκχον.

μβ΄. Εἰς ἑαυτόν.

Ποθέω μὲν Διονύσου
φιλοπαίγμονος χορείας·
φιλέω δ᾽, ὅταν ἐφήβου
μετὰ συμπότου λυρίζω.

στεφανίσκους δ᾽ ὑακίνθων
κροτάφοισιν ἀμφιπλέξας,
μετὰ παρθένων ἀθύρειν
φιλέω μάλιστα πάντων.
φθόνον οὐκ οἶδ᾽ ἐμὸν ἦτορ,
φθόνον οὐκ οἶδα δαΐκτην.
φιλολοιδόροιο γλώττης
φεύγω βέλεμνα κωφά.
στυγέω μάχας παροίνους·
πολυκώμους κατὰ δαῖτας,
νεοθηλέσ᾽ ἅμα κούραις
ὑπὸ βαρβίτῳ χορεύων.
βίον ἥσυχον φέρωμεν.

μγ΄. Εἰς τέττιγα.

Μακαρίζομέν σε, τέττιξ,
ὅτε δενδρέων ἐπ᾽ ἄκρων,
ὀλίγην δρόσον πεπωκώς,
βασιλεὺς ὅπως, ἀείδεις.
σὰ γάρ ἐστι κεῖνα πάντα,
ὁπόσα βλέπεις ἐν ἀγροῖς,
χ᾽ ὁπόσα φέρουσιν ὧραι.
σὺ δὲ φίλιος γεωργῶν,
ἀπὸ μηδενός τι βλάπτων·
σὺ δὲ τίμιος βροτοῖσι,
θέρεος γλυκὺς προφήτης.
φιλέουσι μέν σε Μοῦσαι,
φιλέει δὲ Φοῖβος αὐτός,
λιγυρὴν δ᾽ ἔδωκεν οἴμην.

τὸ δὲ γῆρας οὔ σε τείρει.
σοφέ, γηγενής, φίλυμνε,
ἀπαθής, ἀναιμόσαρκε·
σχεδὸν εἶ θεοῖς ὅμοιος.

μδ'. Εἰς τὸ ἑαυτοῦ ὄνειρον.

Ἐδόκουν ὄναρ τροχάζειν,
πτέρυγας φέρων ἐπ' ὤμων·
ὁ δ' Ἔρως ἔχων μόλυβδον
περὶ τοῖς καλοῖς ποδίσκοις
ἐδίωκε καὶ κίχανε.
τί θέλει τόδ' ὄναρ εἶναι;
δοκέω δ' ἔγωγε πολλοῖς
ἐν Ἔρωσί με πλακέντα
διολισθάνειν ἐν ἄλλοις,
ἑνὶ τῷδε συνδεθῆναι.

με'. Εἰς τὰ τοῦ Ἔρωτος βέλη.

Ὁ ἀνὴρ ὁ τῆς Κυθήρης
παρὰ Λημνίαις καμίνοις
τὰ βέλη τὰ τῶν Ἐρώτων
ἐποίει, λαβὼν σίδηρον.
ἀκίδας δ' ἔβαπτε Κύπρις,
μέλι τὸ γλυκὺ λαβοῦσα·
ὁ δ' Ἔρως χολὴν ἔμισγεν.
ὁ δ' Ἄρης ποτ', ἐξ ἀϋτῆς
στιβαρὸν δόρυ κραδαίνων,
βέλος ηὐτέλιζ' Ἔρωτος·

ὁ δ᾽ Ἔρως, τόδ᾽ ἐστὶν, εἶπε,
βαρύ· πειράσας νοήσεις.
ἔλαβεν βέλεμνον Ἄρης.
ὑπεμειδίασε Κύπρις.
ὁ δ᾽ Ἄρης ἀναστενάξας,
βαρύ, φησιν· ἆρον αὐτό.
ὁ δ᾽ Ἔρως, ἔχ᾽ αὐτό, φησι.

μϛ΄. Εἰς Ἔρωτα.

Χαλεπὸν τὸ μὴ φιλῆσαι;
χαλεπὸν δὲ καὶ φιλῆσαι·
χαλεπώτερον δὲ πάντων
ἀποτυγχάνειν φιλοῦντα.
γένος οὐδὲν εἰς Ἔρωτα·
σοφίη, τρόπος πατεῖται·
μόνον ἄργυρον βλέπουσιν.
ἀπόλοιτο πρῶτος αὐτὸς
ὁ τὸν ἄργυρον φιλήσας.
διὰ τοῦτον οὐκ ἀδελφός,
διὰ τοῦτον οὐ τοκῆες·
πόλεμοι, φόνοι δι᾽ αὐτόν.
τὸ δὲ χεῖρον, ὀλλύμεσθα
διὰ τοῦτον οἱ φιλοῦντες.

μζ΄. Εἰς γέροντα.

Φιλῶ γέροντα τερπνόν,
φιλῶ νέον χορευτάν.
γέρων δ᾽ ὅταν χορεύῃ,

τρίχας γέρων μέν ἐστι,
τὰς δὲ φρένας νεάζει.

μη'. Εἰς Διόνυσον.

Ὁ τὸν ἐν πόνοις ἀτειρῆ
νέον, ἐν πόθοις ἀταρβῆ,
καλὸν ἐν πότοις χορευτὴν
τελέων θεὸς κατῆλθεν,
ἁπαλὸν βροτοῖσι φίλτρον,
πότον ἄστονον κομίζων,
γόνον ἀμπέλου, τὸν οἶνον,
πεπεδημένον ὀπώραις
ἐπὶ κλημάτων φυλάττειν,
ἵν', ὅταν τάμωσι βότρυν,
ἄνοσοι μένωσι πάντες,
ἄνοσοι δέμας θεητόν,
ἄνοσοι γλυκύν τε θυμόν,
ἐς ἔτους φανέντος ἄλλου.

μθ'. Εἰς δίσκον ἔχοντα Ἀφροδίτην.

Ἆρα τις τόρευσε πόντον,
ἆρα τις μανεῖσα τέχνη
ἀνέχευε κῦμα δίσκῳ
ἐπὶ νῶτα τῆς θαλάσσης;
ἆρα τις ὕπερθε λευκῆς
ἁπαλὰν χάραξε Κύπριν
νόος ἐς θεοὺς ἀερθείς,
μακάρων φύσιος ἀρχάν;

ὃ δέ νιν ἔδειξε γυμνὰν,
ὅσα μὴ θέμις δ᾽ ὁρᾶσθαι,
μόνα κύμασιν καλύπτει.
ἀλαλημένη δ᾽ ἐπ᾽ αὐτά,
βρύον ὡς ὕπερθε λευκὸν
ἁπαλοχρόους γαλήνας,
δέμας ἐς πλόον φέρουσα,
ῥόθιον πάροιθεν ἕλκει.
ῥοδέων δ᾽ ὕπερθε μαζῶν,
ἁπαλῆς ἔνερθε δειρῆς
μέγα κῦμα πρῶτα τέμνει.
μέσον αὔλακος δὲ Κύπρις,
κρίνον ὣς ἴοις ἑλιχθέν,
διαφαίνεται γαλήνας.
ὑπὲρ ἀργύρῳ δ᾽ ὀχοῦνται
ἐπὶ δελφίσιν χορευταῖς
δολερὸν νόον μερόπων
Ἔρος, Ἵμερος, γελῶντες·
χορὸς ἰχθύων δὲ κυρτὸς
ἐπὶ κυμάτων κυβιστῶν
Παφίης τὸ σῶμα παίζει,
ἵνα νήχεται γελῶσα.

ν΄. Ἐπιλήνιος ᾠδή.

Τὸν μελανόχρωτα βότρυν
ταλάροις φέροντες ἄνδρες
μετὰ παρθένων ἐπ᾽ ὤμων,
μετὰ ληνὸν δὲ βαλόντες
μόνον ἄρσενες πατοῦσι

σταφυλὴν, λύοντες οἶνον,
μέγα τὸν θεὸν κροτοῦντες
ἐπιληνίοισιν ὕμνοις,
ἐρατὸν πίθοις ὁρῶντες
νέον ἐς ζέοντα Βάκχον,
ὃν ὅταν πίῃ γεραιός,
τρομεροῖς ποσὶν χορεύει,
πολιὰς τρίχας τινάσσων·
ὁ δὲ παρθένον λοχήσας
ἐρατὸς νέος ἐλυσθείς,
ἁπαλὸν δέμας χυθεῖσαν
σκιερῶν ὕπερθε φύλλων,
βεβαρημένην ἐς ὕπνον,
ἐς ἔρωτ᾽ ἄωρα θέλγει,
προδότιν γάμων γενέσθαι·
ὁ δὲ μὴ λόγοισι πείθων
τότε μὴ θέλουσαν ἄγχει.
μετὰ γὰρ νέων ὁ Βάκχος
μεθύων ἄτακτα παίζει.

να΄. Εἰς ῥόδον.

Στεφανηφόρου μετ᾽ ἦρος
μέλομαι ῥόδον τέρεινον
συνέταιρον ὀξὺ μέλπειν.
τόδε γὰρ θεῶν ἄημα,
τόδε καὶ βροτῶν χάρημα,
Χάρισίν τ᾽ ἄγαλμ᾽ ἐν ὥραις
πολυανθέων Ἐρώτων,
Ἀφροδίσιόν τ᾽ ἄθυρμα.

τόδε καὶ μέλημα μύθοις,
χαρίεν φυτόν τε Μουσῶν.
γλυκὺ καὶ ποιοῦντι πεῖραν
ἐν ἀκανθίναις ἀταρποῖς·
γλυκὺ δ᾽ αὖ λαβόντι θάλπειν
μαλακαῖσι χερσὶ, κούφως
προσάγοντ᾽ Ἔρωτος ἄνθος.
ἀσόφῳ τόδ᾽ αὐτὸ τερπνὸν
θαλίαις τε καὶ τραπέζαις,
Διονυσίαις θ᾽ ἑορταῖς.
τί δ᾽ ἄνευ ῥόδου γένοιτ᾽ ἄν;
ῥοδοδάκτυλος μὲν Ἠώς,
ῥοδοπήχεες δὲ Νύμφαι·
ῥοδόχρους δὲ κἀφροδίτα
παρὰ τῶν σοφῶν καλεῖται.
τόδε καὶ νοσοῦσιν ἀρκεῖ,
τόδε καὶ νεκροῖς ἀμύνει,
τόδε καὶ χρόνον βιᾶται·
χαρίεν ῥόδων δὲ γῆρας
νεότητος ἔσχεν ὀδμήν.
φέρε δή, φύσιν λέγωμεν.
χαροπῆς ὅτ᾽ ἐκ θαλάσσης
δεδροσωμένην Κυθήρην
ἐλόχευε Πόντος ἀφρῷ,
πολεμόκλονόν τ᾽ Ἀθήνην
κορυφῆς ἐδείκνυε Ζεύς,
φοβερὴν θέαν Ὀλύμπῳ,
τότε καὶ ῥόδων ἀγητῶν
νέον ἔρνος ἤνθισε Χθών,
πολυδαίδαλον λόχευμα.

μακάρων θεῶν δ᾽ ὅμιλος,
ῥόδον ὡς γένοιτο, νέκταρ
ἐπιτέγξας, ἀνέτειλεν
ἀγέρωχον ἐξ ἀκάνθης
φυτὸν ἄμβροτον Λυαιου.

νβ΄. Εἰς ἑαυτόν.

Ὅτ᾽ ἐγὼ νέων ὅμιλον
ἐσορῶ, πάρεστιν ἥβα.
τότε δή, τότ᾽ ἐς χορείην
ὁ γέρων ἐγὼ πτεροῦμαι.
περίμεινόν με, Κυβήβα,
παράδος, θέλω στέφεσθαι.
πολιὸν ἑκὰς δὲ γῆρας·
νέος ἐν νέοις χορεύσω.
Διονυσίης δέ μοί τις
φερέτω ῥόον ἀπ᾽ ὀπώρης,
ἵν᾽ ἴδῃ γέροντος ἀλκὴν
δεδαηκότος μὲν εἰπεῖν,
δεδαηκότος δὲ πίνειν,
χαριέντως τε μανῆναι.

νγ΄. Εἰς ἐρῶντας.

Ἐπ᾽ ἰσχίοις μὲν ἵπποι
πυρὸς χάραγμ᾽ ἔχουσι·
καὶ Παρθίους τις ἄνδρας
ἐγνώρισεν τιάραις.
ἐγὼ δὲ τοὺς ἐρῶντας

ἰδὼν ἐπίσταμ᾽ εὐθύς·
ἔχουσι γάρ τι λεπτὸν
ψυχῆς ἔσω χάραγμα.

νδ΄.

Πολιοὶ μὲν ἡμὶν ἤδη
κρόταφοι, κάρη δὲ λευκόν·
χαρίεσσα δ᾽ οὐκ ἔθ᾽ ἥβη
πάρα, γηραλέοι δ᾽ ὀδόντες·
γλυκεροῦ δ᾽ οὐκ ἔτι πολλὸς
βιότου χρόνος λέλειπται.
διὰ ταῦτ᾽ ἀπασταλύζω
θαμά, Τάρταρον δεδοικώς.
Ἀΐδεω γάρ ἐστι δεινὸς
μυχός, ἀργαλέη δ᾽ ἐς αὐτὸν
κάθοδος· καὶ γὰρ ἕτοιμον
καταβάντι μὴ ᾽ναβῆναι.

νε΄.

Ἄγε δὴ φέρ᾽ ἡμίν, ὦ παῖ,
κελέβην, ὅπως ἄμυστιν
προπίω. τὰ μὲν δέκ᾽ ἔγχει
ὕδατος, τὰ πέντε δ᾽ οἴνου
κυάθους, ὡς ἀνυβριστὶ
ἀναδεύων βασσαρήσω.

* * * *

ἄγε δεῦτε, μηκέθ᾽ οὕτω
πατάγῳ τε κἀλαλητῷ·

Σκυθικὴν πόσιν παρ' οἴνῳ
μελετῶμεν, ἀλλὰ καλοῖς
ὑποπίνοντες ἐν ὕμνοις.

νϛ'.

Τὸν Ἔρωτα γὰρ τὸν ἁβρὸν
μέλομαι βρύοντα μίτραις
πολυανθέμοις ἀείδειν.
ὅδε καὶ θεῶν δυνάστης·
ὅδε καὶ βροτοὺς δαμάζει.

νζ'.

Γουνοῦμαί σ', ἐλαφηβόλε,
ξανθὴ παῖ Διός, ἀγρίων
δέσποιν' Ἄρτεμι θηρῶν.
ἵκου νῦν ἐπὶ Ληθαίου
δίνησι, θρασυκαρδίων
ἀνδρῶν ἐγκαθόρα πόλιν
χαίρουσ'· οὐ γὰρ ἀνημέρους
ποιμαίνεις πολιήτας.

νη'.

Πῶλε Θρῃκίη, τί δή με
λοξὸν ὄμμασι βλέπουσα
νηλεῶς φεύγεις, δοκέεις δέ
μ' οὐδὲν εἰδέναι σοφόν;
ἴσθι τοι, καλῶς μὲν ἄν σοι

τὸν χαλινὸν ἐμβάλοιμι,
ἡνίας δ᾽ ἔχων στρέφοιμι
ἀμφὶ τέρματα δρόμου.
νῦν δὲ λειμῶνάς τε βόσκεαι,
κοῦφά τε σκιρτῶσα παίζεις·
δεξιὸν γὰρ ἱπποπείρην
οὐκ ἔχεις ἐπεμβάτην.

νθ΄. Εἰς Μύριλλαν.

Θεάων ἄνασσα, Κύπρι,
ἵμερε, κράτος χθονίων,
γάμε, βιότοιο φύλαξ,
ὑμέας λόγοις λιγαίνω,
ὑμέας στίχοις κυδαίνω,
ἵμερον, γάμον, Παφίην.
δέρκεο τὴν νεᾶνιν, δέρκεο, κοῦρε.
ἔγρεο, μή σε φύγῃ πέρδικος ἄγρα.
Στρατόκλεις, φίλος Κυθήρης,
Στρατόκλεις, ἀνὴρ Μυρίλλης,
ἴδε τὴν φίλην γυναῖκα·
κομάει, τέθηλε, λάμπει·
ῥόδον ἀνθέων ἀνάσσει·
ῥόδον ἐν κόραις Μύριλλα.
Ἥλιος τὰ σὰ δέμνια φαίνοι·
κυπάριττος πεφύκοι σεῦ ἐνὶ κήπῳ.

ξ΄.

Ἅτε νεβρὸν νεοθηλέα γαλαθηνόν, ὅστ᾽ ἐν ὕλῃ κεροέσσης ἀπολειφθεὶς ὑπὸ μητρὸς ἐπτοήθη.

ξα΄.

Ἀπό μοι θανεῖν γένοιτ᾽· οὐ γὰρ ἂν ἄλλη
λύσις ἐκ πόνων γένοιτ᾽ οὐδαμὰ τῶνδε.

ξβ΄.

Φέρ᾽ ὕδωρ, φέρ᾽ οἶνον, ὦ παῖ;
φέρε δ᾽ ἀνθεμεῦντας ἡμῖν
στεφάνους· ἔνεικον, ὡς μὴ
πρὸς Ἔρωτα πυκταλίζω.

ξγ΄.

Ἐπὶ δ᾽ ὀφρύσιν σελίνων
στεφανίσκους θέμενοι, νῦν
θάλειαν ἑορτὴν
ἀγάγωμεν Διονύσῳ.

ξδ΄.

Ὦ παῖ παρθένιον βλέπων,
δίζημαί σε, σὺ δ᾽ οὐκ αΐεις
οὐκ εἰδώς, ὅτι τῆς ἐμῆς
ψυχῆς ἡνιοχεύεις.

ξε΄.

Ἐμὲ γὰρ λόγων ἕκητι
οἱ παῖδες ἂν φιλοῖεν.

χαρίεντα μὲν γὰρ ᾄδω,
χαρίεντα δ᾽ οἶδα λέξαι.

ξϛ΄.

Μεγάλῳ δ᾽ ηὖτέ μ᾽ Ἔρως ἔκοψεν, ὥστε χαλκεύς,
πελέκει, χειμερίῃ δ᾽ ἔλουσεν ἐν χαράδρῃ.

ξζ΄.

Ἠρίστησα μὲν ἰτρίου λεπτοῦ μικρὸν ἀποκλάς,
οἴνου δ᾽ ἐξέπιον κάδον· νῦν δ᾽ ἁβρῶς ἐρόεσσαν
ψάλλω πηκτίδα, τῇ φίλῃ κωμάζων παιδὶ ἁβρῇ.

ξη΄.

Οὐ φίλος, ὃς κρατῆρι παρὰ πλέῳ οἰνοποτάζων
νείκεα καὶ πόλεμον δακρυόεντα λέγει·
ἀλλ᾽ ὅστις Μουσέων τε καὶ ἀγλαὰ δῶρ᾽ Ἀφροδίτης
συμμίσγων, ἐρατῆς μνήσκεται εὐφροσύνης.

ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

ΗΜΙΑΜΒΙΑ

ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΕΙΑ.

α'. ΒΑΣΙΛΙΟΥ.

Ἀνακρέων ἰδών με,
ὁ Τήϊος μελῳδός,
ὄναρ λέγων προσεῖπε·
κἀγὼ δραμὼν πρὸς αὐτὸν
περιπλάκην φιλήσας.
γέρων μὲν ἦν, καλὸς δέ,
καλός τε καὶ φίλευνος.
τὸ χεῖλος ὦζεν οἴνου·
τρέμοντα δ' αὐτὸν ἤδη
Ἔρως ἐχειραγώγει.
ὁ δ' ἐξελὼν καρήνου
ἐμοὶ στέφος δίδωσι·
τὸ δ' ὦζ' Ἀνακρέοντος.
ἐγὼ δ' ὁ μωρὸς ἄρας
ἐδησάμην μετώπῳ·
καὶ δῆθεν ἄχρι καὶ νῦν
ἔρωτος οὐ πέπαυμαι.

β΄. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Δότε μοι λύρην Ὁμήρου,
φονίης ἄνευθε χορδῆς·
φέρε μοι κύπελλα θεσμῶν,
φέρε μοι νόμους κεράσσω,
μεθύων ὅπως χορεύσω,
ὑπὸ σώφρονος δὲ λύσσης
μετὰ βαρβίτων ἀείδων
τὸ παροίνιον βοήσω.
δότε μοι λύρην Ὁμήρου
φονίης ἄνευθε χορδῆς.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

γ΄. Πρὸς ζωγράφον.

Ἄγε, ζωγράφων ἄριστε,
λυρικῆς ἄκουε Μούσης,
φιλοπαίγμονός τε Βάκχου
ἑτεροπνόους ἐπαύλους.
γράφε τὰς πόλεις τὸ πρῶτον
ἱλαράς τε καὶ γελώσας·
ὃ δὲ κηρὸς εἰ δύναιτο,
γράφε καὶ νόμους φιλούντων.

δ΄. ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΑΙΓΥΠΤΙΟΥ.

Στέφος πλέκων ποθ᾽ εὗρον
ἐν τοῖς ῥόδοις Ἔρωτα,

καὶ τῶν πτερῶν κατασχὼν
ἐβάπτισ᾽ εἰς τὸν οἶνον·
λαβὼν δ᾽ ἔπινον αὐτόν·
καὶ νῦν ἔσω μελῶν μου
πτεροῖσι γαργαλίζει.

ε΄. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἡδυμελὴς Ἀνακρέων,
ἡδυμελὴς δὲ Σαπφώ·
Πινδαρικὸν δέ τί μοι μέλος
συγκεράσας τις ἐγχέοι·
τὰ τρία ταῦτά μοι δοκεῖ
καὶ Διόνυσος ἐλθὼν
καὶ Παφίη λιπαρόχροος
καὐτὸς Ἔρως ἂν ἐκπιεῖν.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ.

ϛ΄. Εἰς νεκρὸν Ἄδωνιν.

Ἄδωνιν ἡ Κυθήρη
ὡς εἶδε νεκρὸν ἤδη,
στυγνὰν ἔχοντα χαίταν,
ὠχράν τε τὰν παρειάν,
ἄγειν τὸν ὗν πρὸς αὐτὰν
ἔταξε τὼς Ἔρωτας.
οἱ δ᾽ εὐθέως, ποτανοὶ
πᾶσαν δραμόντες ὕλαν,
στυγνὸν τὸν ὗν ἀνεῦρον,
δῆσάν τε κἀπέδησαν.

χὠ μέν, βρόχῳ καθάψας,
ἔσυρεν αἰχμάλωτον·
ὁ δ', ἐξόπισθ' ἐλαύνων,
ἔτυπτε τοῖσι τόξοις.
ὁ θὴρ δ' ἔβαινε δειλῶς·
φοβεῖτο γὰρ Κυθήρην.
τῷ δ' εἶπεν Ἀφροδίτα·
πάντων κάκιστε θηρῶν,
σὺ τόνδε μηρὸν ἴψω;
σύ μευ τὸν ἄνδρ' ἔτυψας;
ὁ θὴρ δ' ἔλεξεν ὧδε·
ὄμνυμί σοι, Κυθήρη,
αὐτάν σε, καὶ τὸν ἄνδρα,
καὶ ταῦτ' ἐμεῦ τὰ δεσμά,
καὶ τώσδε τὼς κυναγώς,
τὸν ἄνδρα τὸν καλόν σευ
οὐκ ἤθελον πατάξαι·
ἀλλ' ὡς ἄγαλμ' ἐσεῖδον,
καί, μὴ φέρων τὸ καῦμα,
γυμνὸν τὸν εἶχε μηρὸν
ἐμαινόμαν φιλᾶσαι,
καί μευ σίναζε κραντήρ.
τούτους λαβοῖσα, Κύπρι,
τούτους κόλαζε, τέμνε,
(τί γὰρ φέρω περισσώς;)
ἐρωτικὼς ὀδόντας·
αἰ δ' οὐχί σοι τάδ' ἀρκεῖ,
καὶ ταῦτ' ἐμεῦ τὰ χείλη·
τί γὰρ φιλεῖν ἐτόλμων;
τὸν δ' ἠλέησε Κύπρις,

εἶπέν τε τοῖς Ἔρωσι
τὰ δεσμά οἱ ᾽πιλῦσαι.
ἐκ τῷδ᾽ ἐπηκολούθει,
κὰς ὕλαν οὐκ ἔβαινε·
καὶ τῷ πυρὶ προσελθὼν
ἔκαιε τὼς ὀδόντας.

ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΕΙΣ ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΑ.

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Οὗτος Ἀνακρείοντα, τὸν ἄφθιτον εἵνεκα Μουσῶν
ὑμνοπόλον, πάτρης τύμβος ἔδεκτο Τέω,
ὃς Χαρίτων πνείοντα μέλη, πνείοντα δ᾽ Ἐρώτων,
τὸν γλυκὺν ἐς παίδων ἵμερον ἡρμόσατο.
μοῦνος δ᾽ εἰν Ἀχέροντι βαρύνεται, οὐχ ὅτι λείπων
ἠέλιον, Λήθης ἐνθάδ᾽ ἔκυρσε δόμων·
ἀλλ᾽ ὅτι τὸν χαρίεντα μετ᾽ ἠϊθέοισι Μεγιστέα,
καὶ τὸν Σμερδίεω Θρῇκα λέλοιπε πόθον.

μολπῆς δ᾽ οὐ λῆγε μελιτερπέος, ἀλλ᾽ ἔτ᾽ ἐκεῖνο
βάρβιτον οὐδὲ θανὼν εὔνασεν εἰν Ἀΐδῃ.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἡμερὶ πανθέλκτειρα, μεθυτρόφε, μῆτερ ὀπώρης,
οὔλης ἣ σκολιὸν πλέγμα φύεις ἕλικος,
Τηΐου ἡβήσειας Ἀνακρείοντος ἐπ᾽ ἄκρῃ
στήλῃ καὶ λεπτῷ χώματι τοῦδε τάφου,
ὡς ὁ φιλάκρητός τε καὶ οἰνοβαρὴς φιλόκωμος
παννύχιος κρούων τὴν φιλόπαιδα χέλυν,
κὴν χθονὶ πεπτηώς, κεφαλῆς ἐφύπερθε φέροιτο
ἀγλαὸν ὡραίων βότρυν ἀπ᾽ ἀκρεμόνων,
καί μιν ἀεὶ τέγγοι νοτερὴ δρόσος, ἧς ὁ γεραιὸς
λαρότερον μαλακῶν ἔπνεεν ἐκ στομάτων.

ΛΕΩΝΙΔΑ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥ.

Ἴδ᾽ ὡς ὁ πρέσβυς ἐκ μέθας Ἀνακρέων
ὑπεσκέλισται, καὶ τὸ λῶπος ἕλκεται
ἐσάχρι γυίων· τῶν δὲ βλαυτίων τὸ μὲν
ὅμως φυλάσσει, θάτερον δ᾽ ἀπώλεσε.
μελίσδεται δέ, τὰν χέλυν διακρέκων,
ἤτοι Βάθυλλον, ἢ καλὸν Μεγιστέα.
φύλασσε, Βάκχε, τὸν γέροντα, μὴ πέσῃ.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πρέσβυν Ἀνακρείοντα χύδαν σεσαλαγμένον οἴνῳ
θάεο, δινωτοῦ στρεπτὸν ὕπερθε λίθου,

ὡς ὁ γέρων λίχνοισιν ἐπ' ὄμμασιν ὑγρὰ δεδορκὼς
    ἄχρι καὶ ἀστραγάλων ἕλκεται ἀμπεχόναν·
διισσῶν δ' ἀρβυλίδων τὰν μὲν μίαν, οἷα μεθυπλὴξ
    ὤλεσεν· ἐν δ' ἑτέρᾳ ῥικτὸν ἄραρε πόδα.
μέλπει δ' ἠὲ Βάθυλλον ἐφίμερον, ἠὲ Μεγιστέα,
    αἰωρῶν παλάμᾳ τὰν δυσέρωτα χέλυν.
ἀλλὰ πάτερ Διόνυσε, φύλασσέ μιν· οὐ γὰρ ἔοικεν,
    ἐκ Βάκχου πίπτειν Βακχιακὸν θέραπα.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ.

Θᾶσαι τὸν ἀνδριάντα τοῦτον, ὦ ξένε,
    σπουδᾷ· καὶ λέγ', ἐπὴν ἐς οἶκον ἔνθῃς,
Ἀνακρέοντος εἰκόν'. εἶδον ἐν Τέῳ,
    τῶν πρόσθ' εἴ τι περισσὸν ᾠδοποιῶν·
προσθεὶς δὲ χὤτι τοῖς νέοισιν ἅδετο,
    ἐρεῖς ἀτρεκέως ὅλον τὸν ἄνδρα.

ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Σμερδίῃ ἐπὶ Θρῃκὶ τακεὶς καὶ ἐς ἔσχατον ὀστεῦν,
    κώμου καὶ πάσης κοίρανε παννυχίδος,
τερπνότατε Μούσῃσιν Ἀνάκρεον, ὦ 'πὶ Βαθύλλῳ
    χλωρὸν ὑπὲρ κυλίκων πολλάκι δάκρυ χέας,
αὐτόματαί σοι κρῆναι ἀναβλύζοιεν ἄκρητον,
    κὴκ μακάρων προχοαὶ νέκταρος ἀμβροσίου·
αὐτόμαται δὲ φέροιεν ἴον, τὸ φιλέσπερον ἄνθος,
    κῆποι, καὶ μαλακῇ μύρτα τρέφοιντο δρόσῳ,
ὄφρα καὶ ἐν Δηοῦς οἰνωμένος ἁβρὰ χορεύσῃς,
    βεβληκὼς χρυσέην χεῖρας ἐπ' Εὐρυπύλην.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΣΙΔΩΝΙΟΥ.

Θάλλοι τετρακόρυμβος, Ἀνάκρεον, ἀμφὶ σὲ κισσός,
ἁβρά τε λειμώνων πορφυρέων πέταλα·
πηγαὶ δ' ἀργινόεντος ἀναθλίβοιντο γάλακτος;
εὐῶδες δ' ἀπὸ γῆς ἡδὺ χέοιτο μέθυ,
ὄφρα κέ τοι σποδιή τε καὶ ὀστέα τέρψιν ἄρηται,
εἰ δή τις φθιμένοις χρίμπτεται εὐφροσύνα,
ὦ τὸ φίλον στέρξας, φίλε, βάρβιτον, ὦ σὺν ἀοιδᾷ
πάντα διαπλώσας καὶ σὺν ἔρωτι βίον.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἴης ἐν μακάρεσσιν, Ἀνάκρεον, εὖχος Ἰώνων,
μήτ' ἐρατῶν κώμων ἄνδιχα, μήτε λύρης·
ὑγρὰ δὲ δερκομένοισιν ἐν ὄμμασιν οὖλον ἀείδοις,
αἰθύσσων λιπαρῆς ἄνθος ὕπερθε κόμης,
ἠὲ πρὸς Εὐρυπύλην τετραμμένος, ἠὲ Μεγιστῆ,
ἢ Κίκονα Θρῆκος Σμερδίεω πλόκαμον,
ἡδὺ μέθυ βλύζων, ἀμφίβροχος εἵματα Βάκχῳ,
ἄκρητον θλίβων νέκταρ ἀπὸ στολίδων.
τρισσοῖς γάρ, Μούσῃσι, Διωνύσῳ καὶ Ἔρωτι,
πρέσβυ, κατεσπείσθη πᾶς ὁ τεὸς βίοτος.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εὕδεις ἐν φθιμένοισιν, Ἀνάκρεον, ἐσθλὰ πονήσας,
εὕδει δ' ἡ γλυκερὴ νυκτιλάλος κιθάρα,
εὕδει καὶ Σμέρδις, τὸ πόθων ἔαρ, ᾧ σὺ μελίσδων,
βάρβιτ', ἀνεκρούου νέκταρ ἐναρμόνιον.

ἠΐθεον γὰρ Ἔρωτος ἔφυς σκοπός· ἐς δὲ σὲ μοῦνον
τόξα τε καὶ σκολιὰς εἶχεν ἐκηβολίας.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ξεῖνε, τάφον παρὰ λιτὸν Ἀνακρείοντος ἀμείβων,
εἴ τί τοι ἐκ βίβλων ἦλθεν ἐμῶν ὄφελος,
σπεῖσον ἐμῇ σποδιῇ, σπεῖσον γάνος, ὄφρα κεν οἴνῳ
ὀστέα γηθήσῃ τἀμὰ νοτιζόμενα,
ὡς ὁ Διωνύσοιο λελασμένος οὔ ποτε κώμων,
ὡς ὁ φιλακρήτου σύντροφος ἁρμονίης,
μηδὲ καταφθίμενος Βάκχου δίχα τοῦτον ὑποίσω
τὸν γενεῇ μερόπων χῶρον ὀφειλόμενον.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τύμβος Ἀνακρείοντος· ὁ Τήϊος ἐνθάδε κύκνος
εὕδει, χ' ἡ παίδων ζωροτάτη μανίη.
ἀκμὴν λειριόεντι μελίζεται ἀμφὶ Βαθύλλῳ
ἵμερα, καὶ κισσοῦ λευκὸς ὄδωδε λίθος,
οὐδ' Ἀΐδης σοι ἔρωτας ἀπέσβεσεν, ἐν δ' Ἀχέροντος
ὢν, ὅλος ὠδίνεις Κύπριδι θερμοτέρῃ.

ΕΥΓΕΝΟΥΣ.

Τὸν τοῖς μελιχροῖς Ἱμέροισι σύντροφον,
Λυαῖ', Ἀνακρέοντα, Τήϊον κύκνον,
ἔσφηλας ὑγρῇ νέκταρος μεληδόνι.
λοξὸν γὰρ αὐτοῦ βλέμμα, καὶ περὶ σφυροῖς
ῥιφεῖσα λώπευς πέζα, καὶ μονοζυγὲς

μέθην ἐλέγχει σάνδαλον· χέλυς δ' ὅμως
τὸν εἰς Ἔρωτας ὕμνον ἀγλαΐζεται.
ἀπτῶτα τήρει τὸν γεραιόν, Εὔϊε.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Τήϊον ἀμφοτέρων με βλέπεις ἀκόρεστον ἐρώτων
πρέσβυν, ἴσον κούροις, ἶσον ἀδόντα κόραις.
ὄμμα δέ μευ Βρομίῳ βεβαρημένον, ἠδ' ἀπὸ κώμων
τερπνὰ φιλαγρύπνων σήματα παννυχίδων.

ΑΛΛΟ.

Ὦ ξένε, τόνδε τάφον τὸν Ἀνακρείοντος ἀμείβων,
σπεῖσόν μοι παριών· εἰμὶ γὰρ οἰνοπότης.

ΑΛΛΟ.

Πολλὰ πιὼν τέθνηκας, Ἀνάκρεον. Ἀλλὰ τρυφήσας
καὶ σὺ δὲ μὴ πίνων ἵξεαι εἰς Ἀΐδην.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΑΠΟ ΥΠΑΡΧΩΝ ΑΙΓΥΠΤΙΟΥ.

Πολλάκι μὲν τόδ' ἄεισα, καὶ ἐκ τύμβου δὲ βοήσω·
Πίνετε, πρὶν ταύτην ἀμφιβάλησθε κόνιν.

ΕΚ ΤΩΝ ΣΑΠΦΟΥΣ
ΛΕΙΨΑΝΑ ΤΙΝΑ.

α΄. ΕΙΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΝ.

Ποικιλόθρον', ἀθάνατ' Ἀφροδίτα,
παῖ Διὸς δολοπλόκε, λίσσομαί σε,
μή μ' ἄσαισι, μηδ' ἀνίαισι δάμνα,
πότνια, θῦμον·
ἀλλὰ τυίδ' ἔλθ', αἴ ποκα κἀτερῶτα
τᾶς ἐμᾶς αὔδας ἀΐοισα πόλλυ
ἔκλυες, πατρὸς δὲ δόμον λιποῖσα,
χρύσεον ἦλθες
ἅρμ' ὑποζεύξασα, κάλοι δέ σ' ἆγον
ὠκέες στροῦθοι, περὶ γᾶς μελαίνας
πύκνα δινεῦντες πτέρ' ἀπ' ὠρανῶ, αἰθέ-
ρος διὰ μέσσω·
αἶψα δ' ἐξίκοντο· τὺ δ', ὦ μάκαιρα,
μειδιάσασ' ἀθανάτῳ προσώπῳ,
ἤρε' ὅττι γ' ἦν τὸ πέπονθα, κ' ὅττι
δή σε κάλημι,
κ' ὅττι ἐμῷ μάλιστ' ἐθέλω γενέσθαι
μαινόλᾳ θύμῳ, τίνα δ' αὖτε πείθω
τὶν σαγήνεσσαν φιλότατα· τίς σ', ὦ

Σαπφοῖ, ὑβρίζει;
καὶ γὰρ αἰ φεύγει, ταχέως διώξει·
αἰ δὲ δῶρα μὴ δέκετ᾽, ἀλλὰ δώσει·
αἰ δὲ μὴ φιλεῖ, ταχέως φιλάσει,
κοὐκ ἐθέλοισαν.
ἔλθ᾽ ἐμοὶ καὶ νῦν, χαλεπᾶν δὲ λῦσον
ἐκ μεριμνᾶν, ὅσσα δ᾽ ἐμοὶ τελέσσαι
θῦμος ἰμέῤῥει, τέλεσον· τὺ δ᾽ αὐτὰ
σύμμαχος ἔσσο.

β'. ΠΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΑ ΕΡΩΜΕΝΗΝ.

Φαίνεταί μοι κῆνος ἴσος θεοῖσιν
ἔμμεν ὠνήρ, ὅστις ἐναντίος τοι
ἰσδάνει, καὶ πλασίον ἀδὺ φωνά-
σαί σ᾽ ὑπακούει,
καὶ γελάϊς ἱμερόεν· τό μοι μὰν
καρδίαν ἐν στήθεσιν ἐπτόασεν.
ὡς γὰρ εἴδω σε, βροχέως με φωνᾶς
οὐδὲν ἔτ᾽ ἴκει·
ἀλλὰ καμμὲν γλῶσσα ἔαγε, λέπτον δ᾽
αὐτίκα χρῶ πῦρ ὑποδεδρόμακεν,
ὀππάτεσσιν δ᾽ οὐδὲν ὄρημι, βομβεῦ-
σιν δ᾽ ἀκοαί μοι·
καδδ᾽ ἰδρὼς ψύχρος χέεται, τρόμος δὲ
πᾶσαν ἀγρεῖ, χλωροτέρα δὲ ποίας
ἐμμί, τεθνάκην δ᾽ ὀλίγω ᾽πιδεῦσα,
φαίνομαι ἄπνους.
ἀλλὰ πᾶν τολματόν, ἐπεὶ πένητα ---
* * * * *

γ'. Πρὸς πλουσίαν, ἀλλ' ἀμαθῆ καὶ ἄμουσον γυναῖκα.

Κατθανοῖσα δὲ κείσεαι·
οὐδέ τι μναμοσύνα σέθεν
ἔσσεται οὐδέποκ' ὕστερον·
οὐ γὰρ πεδέχεις βρόδων
τῶν ἐκ Πιερίας, ἀλλ' ἀφανὴς
κὴν Ἀΐδα δόμοις φοιτάσεις.
οὐδεὶς δέ σε βλέψει πέδαυρον
νεκύων ἐκπεποταμέναν.

δ'.

Ἐλθέ, Κύπρι, χρυσείαισιν
ἐν κυλίκεσσιν ἁβροῖς
συμμεμιγμένον θαλίαισι
νέκταρ οἰνοχοεῦσα
τούτοισι τοῖς ἑταίροις
ἐμοῖς γε καὶ σοῖς.

ε'.

Γλυκεῖα μᾶτερ, οὔ τι δύναμαι κρέκειν τὸν ἱστόν,
πόθῳ δαμεῖσα παιδός, βραδινὰν δι' Ἀφροδίταν.

ϛ'.

Δέδυκε μὲν ἁ Σελάνα
καὶ Πληϊάδες, μέσαι δὲ
νύκτες, παρὰ δ' ἔρχετ' ὥρα·
ἐγὼ δὲ μόνα καθεύδω.

ΗΡΙΝΝΗΣ ΩΙΔΗ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΡΩΜΗΝ.

Χαῖρέ μοι, Ῥώμα, θυγάτηρ Ἄρηος,
χρυσεομίτρα, δαΐφρων ἄνασσα,
σεμνὸν ἃ ναίεις ἐπὶ γᾶς Ὄλυμπον
αἰὲν ἄθραυστον.
σοὶ μόνᾳ πρέσβειρα δέδωκε Μοῖρα
κῦδος ἀῤῥήκτω βασιλῆον ἀρχᾶς,
ὄφρα κοιρανῆον ἔχοισα κάρτος
ἁγεμονεύῃς.
σᾷ δ᾽ ὑπὸ σδεύγλᾳ κρατερῶν λεπάδνων
στέρνα γαίας καὶ πολιᾶς θαλάσσας
σφίγγεται· σὺ δ᾽ ἀσφαλέως κυβερνᾷς
ἄστεα λαῶν.
πάντα δὲ σφάλλων ὁ μέγιστος αἰών,
καὶ μεταπλάσσων βίον ἄλλοτ᾽ ἄλλως,
σοὶ μόνᾳ πλησίστιον οὖρον ἀρχᾶς
οὐ μεταβάλλει.
ἦ γὰρ ἐκ πάντων σὺ μόνα κρατίστους
ἄνδρας αἰχματάς, μεγάλους, λοχεύεις,
εὔσταχυν, Δάματρος ὅπως, ἀνεῖσα
καρπὸν ἀπ᾽ ἀνδρῶν.

ΕΚ ΤΩΝ

ΑΛΚΑΙΟΥ ΜΙΤΥΛΗΝΑΙΟΥ.

α΄.

Ὕει μὲν ὁ Ζεύς· ἐν δ᾽ ὠρανῷ μέγας
χειμών· πεπάγασι δ᾽ ὑδάτων ῥοαί.
κάββαλε τὸν χειμῶν᾽, ἐπὶ μὲν τιθεὶς
πῦρ, ἐν δὲ κιρναὶς οἶνον ἀφειδέως
μελιχρόν, αὐτὰρ ἀμφὶ κόρσᾳ
μαλθακὸν ἀμφικνέφαλον.

β΄.

Τέγγε πνεύμονας οἴνῳ· τὸ γὰρ ἄστρον περιτέλλεται.
ἁ δ᾽ ὥρα χαλεπά· πάντα δὲ διψᾷ ὑπὸ καύματος.

γ΄.

Νῦν χρὴ μεθύσκειν, καί τινα πρὸς βίαν
πίνειν, ἐπειδὴ κάτθανε Μυρσίλος.

δ΄.

Μηδὲν ἄλλο φυτεύσῃς πρότερον δένδρεον ἀμπέλω·

έ.

Οὐ χρὴ κακοῖσι θυμὸν ἐπιτρέπειν·
προκόψομεν γὰρ οὐδὲν, ἀσάμενοι,
ὦ Βακχί· φάρμακον δ' ἄριστον,
οἶνον ἐνεικαμένοις μεθύσθαι.

ΕΚ ΤΩΝ
ΒΑΚΧΥΛΙΔΟΥ.

ά.

Γλυκεῖ' ἀνάγκα σευομένα κυλίκων
θάλπησι θυμόν· Κύπριδος δ'
ἐλπὶς αἰθύσσει φρένας,
ἀναμιγνυμένα Διονυσίοισι δώροις,
ἀνδράσι θ' ὑψοτάτω
πέμπει μερίμνας.
καί τις μὲν πόλεων
κρήδεμνον λύει,
πᾶσι δ' ἀνθρώποις
μοναρχήσειν δοκεῖ·
χρυσῷ δ' ἐλέφαντί τε

μαρμαίρουσιν οἶκοι·
πυροφόροι δὲ κατ᾽ αἰγλήεντα
νῆες ἄγουσ᾽ ἀπ᾽ Αἰγύπτου
μέγιστον πλοῦτον,
ὃς πίνοντος ὁρμαίνει κέαρ.

β'.

Τίκτει δέ τε θνατοῖσιν Εἰρήνα μεγάλα
πλοῦτον καὶ μελιγλώσσων ἀοιδᾶν ἄνθεα,
δαιδαλέων τ᾽ ἐπὶ βωμῶν
θεοῖσιν αἴθεται βοῶν
ξανθᾷ φλογὶ μηρία,
εὐτρίχων τε μήλων.
γυμνασίων τε νέοις,
αὐλῶν τε καὶ κώμων μέλει.
ἐν δὲ σιδαροδέτοισι
πόρπαξιν αἰθᾶν ἀραχνᾶν
ἱστοὶ πέλονται· ἔγχεά τε λογχωτά,
ξίφεά τ᾽ ἀμφάκεα δάμναται εὐρώς.
χαλκέων δ᾽ οὐκ ἔτι σαλπίγγων κτύπος,
οὐδὲ συλᾶται μελίφρων
ὕπνος ἀπὸ βλεφάρων,
ἀμὸν ὃς θάλπει κέαρ.
συμποσίων δ᾽ ἐρατῶν βρίθοντ᾽ ἀγυιαί,
παιδικοί θ᾽ ὕμνοι φλέγονται.

γ'.

Οὐ βοῶν πάρεστι σώματ᾽, οὔτε χρυσός
οὔτε πορφύρεοι τάπητες,

ἀλλὰ θυμὸς εὐμενής,
Μοῦσά τε γλυκεῖα, καὶ Βοιωτίοισιν
ἐν σκύφοισιν οἶνος ἡδύς.

δ'.

Λυδία μὲν γὰρ λίθος
μανύει χρυσόν·
ἀνδρῶν δ' ἀρετὰν
σοφίαν τε παγκρατὴς
ἐλέγχει ἀλάθεια.

ε'.

Ἕτερος δ' ἐξ ἑτέρου σοφὸς
τό τε πάλαι τό τε νῦν.
οὐδὲ γὰρ ῥᾷστον ἀῤῥήτων
ἐπέων πύλας ἐξευρεῖν.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ ΠΑΙΑΝ.

Ἀρετὰ πολύμοχθε γένει βροτείῳ,
θήραμα κάλλιστον βίῳ,
σᾶς περὶ, παρθένε, μορφᾶς

καὶ θανεῖν ζαλωτὸς ἐν Ἑλλάδι πότμος,
καὶ πόνους τλῆναι μαλεροὺς ἀκάμαντας·
τοῖον ἐπὶ φρέν' ἔρωτα βάλλεις,
καρπὸν φέρεις τ' ἀθάνατον,
χρυσοῦ τε κρέσσω καὶ γονέων,
μαλακαυχητοῖό θ' ὕπνου.
σεῦ δ' ἕνεχ' οὐκ Διὸς Ἡρακλέης,
Λήδας τε κοῦροι πόλλ' ἀνέτλασαν,
ἔργοις σὰν ἀγορεύοντες δύναμιν,
σοῖς τε πόθοις Ἀχιλλεὺς
Αἴας τ' Αΐδαο δόμους ἦλθον.
σᾶς δ' ἕνεκα φιλίου μορφᾶς
ὁ Ἀταρνέως ἔντροφος
ἀελίου χήρωσεν αὐγάς.
τοιγὰρ ἀοίδιμον ἔργοις
ἀθάνατόν τέ μιν αὐξήσουσι Μοῦσαι
Μναμοσύνας θύγατρες,
Διὸς Ξενίου σέβας αὔξουσαι,
φιλίας τε γέρας βεβαίου.

ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ
ΑΙΣΜΑΤΑ
Η ΣΚΟΛΙΑ.

α'. ΠΙΤΤΑΚΟΥ ΜΙΤΥΛΗΝΑΙΟΥ.

Ἔχοντα δεῖ τόξον καὶ ἰοδόκον φαρέτραν
στείχειν ποτὶ φῶτα κακόν.
πιστὸν γὰρ οὐδὲν γλῶσσα διὰ στόματος λαλεῖ,
διχόμυθον ἔχουσα κραδίῃ νόημα.

β'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Συνετῶν ἐστὶν ἀνδρῶν,
πρὶν γενέσθαι τὰ δυσχερῆ,
προνοῆσαι, ὅπως μὴ γένηται·
ἀνδρείων δέ, γενόμενα εὖ θέσθαι.

γ'. ΒΙΑΝΤΟΣ ΠΡΙΗΝΕΩΣ.

Ἀστοῖσιν ἄρεσκε πᾶσιν, ἐν πόλει αἴκε μένῃς·
πλεῖσταν γὰρ ἔχει χάριν· αὐθάδης δὲ τρόπος
πολλάκι βλαβερὰν ἐξέλαμψεν ἄταν.

δ'. ΣΟΛΩΝΟΣ ΑΘΗΝΑΙΟΥ.

Πεφυλαγμένος ἄνδρα ἕκαστον,
ὅρα μὴ κρυπτὸν ἔγχος ἔχων
κραδίῃ, φαιδρῷ προσενέπῃ προσώπῳ,
γλῶσσα δέ οἱ διχόμυθος
ἐκ μελαίνας φρενὸς γεγωνῇ.

ε'. Ἀδέσποτον.

Ἐκ γῆς χρὴ κατιδεῖν πλόον,
εἴ τις δύναιτο, καὶ παλάμην ἔχοι·
ἐπὴν δὲ κὴν πόντῳ γένηται,
τῷ παρεόντι τρέχειν ἀνάγκη.

ς'. Ἀδέσποτον.

Εἴθ᾽ ἐξῆν, ὁποῖός τις
ἦν ἕκαστος, τὸ στῆθος
διελόντα γνῶναι, ἔπειτα
τὸν νοῦν ἐσιδόντα, πάλιν τε κλείσαντ᾽,
ἄνδρα φίλον νομίζειν ἀδόλῳ φρενί.

ζ'. Ἀδέσποτον.

Αἶ, αἶ, Λειψύδριον προδοσέταιρον,
οἵους ἄνδρας ἀπώλεσας, μάχεσθαι
ἀγαθούς τε, καὶ εὐπατρίδας,
οἳ τότ᾽ ἔδειξαν, οἵων πατέρων κύρησαν.

η'. ΚΑΛΛΙΣΤΡΑΤΟΥ.

Ἐν μύρτου κλαδὶ τὸ ξίφος φορήσω,
ὥσπερ Ἁρμόδιος κ' Ἀριστογείτων,
ὅτε τὸν τύραννον κτανέτην,
ἰσονόμους τ' Ἀθήνας ἐποιησάτην.
Φίλταθ' Ἁρμόδι', οὔ τί που τέθνηκας·
νήσοις δ' ἐν μακάρων σέ φασιν εἶναι,
ἵνα περ ποδώκης Ἀχιλεύς,
Τυδεΐδην τε φασὶν Διομήδεα.
Ἐν μύρτου κλαδὶ τὸ ξίφος φορήσω,
ὥσπερ Ἁρμόδιος κ' Ἀριστογείτων,
ὅτ' Ἀθηναίης ἐν θυσίαις
ἄνδρα τύραννον Ἵππαρχον ἐκαινέτην.
Ἀεὶ σφῷν κλέος ἔσσεται κατ' αἶαν,
φίλταθ' Ἁρμόδιε κ' Ἀριστόγειτον,
ὅτι τὸν τύραννον κτάνετον
ἰσονόμους τ' Ἀθήνας ἐποιήσατον.

θ'. Ἀδέσποτον.

Ἰὼ Πάν, Ἀρκαδίας
μεδέων κλεεννᾶς,
ὀρχηστά, Βρομίαις ὀπαδὲ
Νύμφαις γελασίαις,
ἰώ, Πάν, ἐπ' ἐμαῖς
ταῖσδ' εὐφροσύναις ἀοιδαῖς
ἄειδε κεχαρημένος.
νικήσαμεν, ὡς ἐβουλόμεθα,

καὶ νίκην ἔδοσαν οἱ θεοί,
φέροντες παρὰ Πανδρόσου
ὡς φίλην Ἀθηνᾶν.

ι΄. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Ὑγιαίνειν μὲν ἄριστον ἀνδρὶ θνατῷ·
δεύτερον δέ, φυὰν καλὸν γενέσθαι·
τρίτον δέ, πλουτεῖν ἀδόλως· εἶτα
τέταρτον, ἡβᾶν μετὰ τῶν φίλων.

ια΄. ΤΙΜΟΚΡΕΟΝΤΟΣ ΡΟΔΙΟΥ.

Ὤφελές γ᾽, ὦ τυφλὲ Πλοῦτε,
μήτε γῇ, μήτ᾽ ἐν θαλάσσῃ,
μήτ᾽ ἐν ἠπείρῳ φανῆναι,
ἀλλὰ Τάρταρόν τε ναίειν
κἀχέροντα· διὰ σὲ γὰρ
πάντ᾽ ἐν ἀνθρώποις κάκ᾽ ἐστί.

ιβ΄. Ἀδέσποτον.

Παλλὰς Τριτογένει᾽, ἄνασσ᾽ Ἀθηνᾶ,
ὄρθου τήνδε πόλιν τε καὶ πολίτας.
ἄτερ ἀλγέων τε καὶ στάσεων
καὶ θανάτων ἀώρων,
σύ τε καὶ πατήρ.

ιγ΄. Ἀδέσποτον.

Πλούτου μητέρ᾽, Ὀμπνίαν
ἀείδω Δήμητρα

στεφανηφόροις ἐν ὥραις,
σέ τε, παῖ Διός, Περσεφόνη.
χαίρετον, εὖ δὲ τάνδ᾽ ἀμφέπετον πόλιν.

ιδ΄. ᾽Αδέσποτον.

᾽Εν Δήλῳ ποτ᾽ ἔτικτε τέκνα Λατώ,
Φοῖβον χρυσοκόμαν, ἄνακτ᾽ ᾽Απόλλωνα,
ἐλαφηβόλον τ᾽ ἀγροτέραν ῎Αρτεμιν,
ἃ γυναικῶν μέγ᾽ ἔχει κράτος.

ιε΄. ᾽Αδέσποτον.

Παῖ Τελαμῶνος, Αἶαν αἰχμητά,
λέγουσί σ᾽ ἐς Τροίαν ἄριστον
ἐλθεῖν Δαναῶν μετ᾽ ᾽Αχιλλέα.
τὸν Τελαμῶνα πρῶτον,
Αἴαντα δὲ δεύτερον
ἐς Τροίαν λέγουσιν
ἐλθεῖν Δαναῶν μετ᾽ ᾽Αχιλλέα.

ις΄. ΠΡΑΞΙΛΛΗΣ ΣΙΚΥΩΝΙΑΣ.

᾽Αδμήτου λόγον, ὦ ᾽ταῖρε, μαθών, τοὺς ἀγαθοὺς φίλει·
τῶν δειλῶν δ᾽ ἀπέχου, γνοὺς ὅτι δειλοῖς ὀλίγη χάρις.

ιζ΄. ᾽Αδέσποτον.

῾Ο καρκίνος ὧδ᾽ ἔφη,
χαλᾷ τὸν ὄφιν λαβών·

εὐθέα χρὴ τὸν ἑταῖρον ἔμεν,
καὶ μὴ σκολιὰ φρονεῖν.

ιη΄. Ἀδέσποτον.

Ὑπὸ παντὶ λίθῳ σκορπίος, ὦ 'ταῖρ', ὑποδύεται·
φράζευ, μή σε βάλῃ. τῷ δ' ἀφανεῖ πᾶς ἕπεται δόλος.

ιθ΄. Ἀδέσποτον.

Ὅστις ἄνδρα φίλον μὴ προδίδωσιν, μεγάλην ἔχει
τιμὰν ἔν τε βροτοῖς, ἔν τε θεοῖσιν, κατ' ἐμὸν νόον.

κ΄. Ἀδέσποτον.

Ἔγχει κώθωνι, διάκονε,
μηδ' ἐπιλήθου, εἰ δὴ χρὴ
τοῖς ἀγαθοῖς ἀνδράσιν οἰνοχοεῖν.

κα΄. Ἀδέσποτον.

Σύν μοι πῖνε, συνήβα,
συνέρα, συνστεφανηφόρει,
σύν μοι μαινομένῳ μαίνεο,
συνσωφρονήσω σώφρονι.

κβ΄. Ἀδέσποτον.

Εἴθε λύρα καλὴ γενοίμην ἐλεφαντίνη,
καί με καλοὶ παῖδες φοροῖεν

Διονύσιον ἐς χορόν.
εἴθ' ἄπυρον καλὸν
γενοίμην μέγα χρυσίον,
καί με καλὴ γυνὴ φοροίη
καθαρὸν θεμένη νόον.

κγ΄. Ἀδέσποτον.

Ἁ ὗς τὰν βάλανον τὰν μὲν ἔχει, τὰν δ' ἔραται λαβεῖν·
κἀγὼ παῖδα καλὴν τὰν μὲν ἔχω, τὰν δ' ἔραμαι λαβεῖν.

κδ΄. Ἀδέσποτον.

Πορνη καὶ βαλανεὺς ταὐτὸν ἔχουσ' ἐμπεδέως ἔθος·
ἐν ταυτᾷ πυέλῳ τόν τ' ἀγαθὸν τόν τε κακὸν λόει.

κε΄. ΣΕΛΕΥΚΟΥ.

Κἀγω παιδοφιλήσω. πολύ μοι κάλλιον ἢ γαμεῖν.
παῖς μὲν γὰρ παρεὼν κὴν πολέμῳ μᾶλλον ἐπωφελεῖ.

κς΄. ΥΒΡΙΟΥ ΚΡΗΤΟΣ.

Ἔστι μοι πλοῦτος, μέγα δόρυ, καὶ ξίφος,
καὶ τὸ καλὸν λαισήϊον, πρόβλημα χρωτός.
τούτῳ γὰρ ἀρῶ, τούτῳ θερίζω, τούτῳ
πατέω τὸν ἁδὺν οἶνον ἀπ' ἀμπέλω,
τούτῳ δεσπότας μνοίας κέκλημαι. τοὶ δὲ
μὴ τολμῶντες ἔχειν δόρυ καὶ τὸ καλὸν λαισήϊον,
πάντες γόνυ πεπτηότες ἐμοί, κυνέοντι
δεσπόταν, καὶ βασιλέα μέγαν φωνέοντι.

κζ. ΑΡΙΦΡΟΝΟΣ ΣΙΚΥΩΝΙΟΥ

Ὑγίεια, πρεσβίστα μακάρων,
μετὰ σεῦ ναίοιμι
τὸ λειπόμενον βιοτᾶς·
σὺ δ' ἐμοὶ πρόφρων σύνοικος εἴης.
εἰ γάρ τις ἢ πλούτου χάρις, ἢ τεκέων,
τᾶς ἰσοδαίμονός τ' ἀνθρώποις
βασιλῆδος ἀρχᾶς, ἢ πόθων,
οὓς κρυφίοις Ἀφροδίτης ἄρκυσι θηρεύομεν,
ἢ εἴ τις ἄλλα θεόθεν ἀνθρώποισι τέρψις,
ἢ πόνων ἀμπνοὰ πέφανται,
μετὰ σεῖο, μάκαιρ' Ὑγίεια,
τέθηλε πάντα, καὶ λάμπει Χαρίτων ἔαρ·
σέθεν δὲ χωρὶς οὔ τις εὐδαίμων.

κη'. ΑΡΧΙΛΟΧΟΥ.

Οὐ φιλέω μέγαν στρατηγόν,
οὐδὲ διαπεπλιγμένον,
οὐδὲ βοστρύχοισι γαῦρον,
οὐδ' ὑπεξυρημένον·
ἀλλά μοι μικρός τις εἴη,
καὶ περὶ κνήμας ἰδεῖν
ῥαιβός, ἀσφαλῶς βεβηκὼς
ποσσί, καρδίας τε πλέως,
καὶ ἐπινοήμασι δασύς.

EDITORIS NOTAE.

II, v. 8. 9. Vulgo sic interpungunt: *γυναιξὶν οὐκ ἔτ' εἶχεν. τί οὖν δίδωσι; κάλλος* etc. At qui quaeso ad *εἶχεν* suppleatur *τι* aut *τοιοῦτό τι*? Dein *κάλλος* sic post interrogationem positum, abruptum nimis atque etiam jejunum; nec bene sequentia sic cum nude posito *κάλλος* constructione congruunt, si ex Graecae poeseos ingenio rem consideres. Quare alii, uti Iacobsius, sic maluerunt: *γυναιξὶν οὐκ ἔτ' εἶχεν. τί οὖν; δίδωσι κάλλος* etc. At in hac distinctione dura nimis ellipsis in quaestione *τί οὖν;* quae sic posita longe alio sensu foret accipienda. Davisius coniecerat: *γυναιξὶν οὐκ ἐπεῖχεν; τί οὖν δίδωσι;* ut esset: *Nullamne curam gessit mulierum*? In qua tamen duplex illa interrogatio displicet. Ex nostra omnia plana fiunt: *Itaque nihil ei restabat quod dare posset mulieribus? Dedit iis pulcritudinem, loco omnium clypeorum hastarumque.*

III, 20. Sic vulg. At cod. Vat. *παλάμαις τε χ.* Mehlhornius: *καθῖξα, παλάμαις τε χ.*

v. 25. Vulg. *ἐςτί.* At Stephanus: *εἴ τι,* quod et recepit Mehlh.

IV, 16. Sic cod. Vat. pro quo Brunckius coniecerat: *πρὶν ἐκεῖσε δεῖ μ' ἀπελθεῖν,* quia iuepta esset Amoris compellatio. Et Brunckium sequiter Mehlhorn., Vaticanum librum Boissonnade, Iacobs, Moebius Scilicet versu 4 Amorem quasi advocaverat, ut sibi ministraret.

V, 6. Sic idem Vat. liber habet; pro quo Lennepius coniecerat: *τὸ ῥόδον ψ. ἁ.* id quod Brunck. receperat.

v. 12. Et haec quoque Vaticanus, quae facile emendantur, incluso *οὖν.* Brunck. *στεψώμεθ' οὖν λυρίζων* etc.

VI, 10. Al. *ἀθύρων προχέει.* al. *ἀθύρει, προχέειν* ex cod. Vat. Nostr. Br.

VII, 2. Al. *χαλεπῶς.* Sed *χαλεπὸς* cod. et est epitheton ad Amorem

strenue imperantem. Porro pro *ῥαπίζων*, quod Brunckius coniecit, liber Vat. *βαδίζων*, qua in l. *ὑακινθίνῃ ῥάβδῳ* non habent quo referantur. Rhythmicum sphalma quod attinet, similia multa in his odariis maximam partem spuriis occurrunt. Vide sequens versu 11. ubi dedimus ipsam cod. Vat. lectionem, quam et Br. habet.

IX, 2. *πέτασσαι* Vat.; et similiter *ἔραται* productum legitur. Al. *πέτασσαι*, al. *πετᾶσαι*.

V. 6. Membrana: *τίς ἐστί σοι μέλει δέ*, unde nostrum dedit Brunckius.

V. 15. *δρᾷς* verissima Stephani coniectura, pro vulg. *οἵας*.

V. 30. 32. Vat. *χορεύσω — πτεροῖσι συγκαλύψω*. Quae futura nihili; opus enim praesentibus. Ceterum in cod. v. 31 a prima manu legitur *συγκαλύψω*; cui a secunda superscriptum *συσκιάσω*, quod ut primarium verbum, cuius glossa in textum irrepserit, restituendum iudicavit Br. mutatum tamen in *συσκιάζω*. — V. 31 *ἐμοῖσι* debetur Stephano, pro quo in cod. legitur *Ἀνακρέοντα*.

X, 8. Duplex in membr. lectio; nam praeter nostram et legitur: *ὅμως ἂν ἐκμάθῃς πᾶν*. Utraque tamen insipida. Brunck. *ὅμως ἵν' ἐκμάθῃς νιν*.

V. 10. Vat. *οὐ θέλω*. Nostr. Br. Boiss. Moeb. de Pauwii coniectura.

XII, 2. „*τί, κωτίλη χελιδών*; Lectionem hanc merito probavit Valckenarius. V. eius not. ad Theocriti Adon. p. 379. In membran. scriptum: *τί σοι λάλευ χελιδόν*. Nihil aliud quam glossema est *λάλη*, forma inusitata. *λάλος* etiam in feminino dicitur. Vide Eveni Epigr. XIII. Meleagri CXII.“ — Sic fere Brunckius. — Recentt. *χελιδόν*.

XV, 4. *φθονέω* cod. Vat. Ceterum hic vs. in anthologia Palat. sic habet: *οὐκ αἰνέω τυράννους*.

V. 11—15. Hi versiculi nec in Planudea anthologia leguntur, nec in codice Paris., quem Boissonnade contulit, additi reperiebantur.

XVI, 7. Haec est cod. Vat. scriptura, pro qua Br. *ἀπ' ὀμμ. βαλών με*.

XVIII, 8. *παραινῶ* lectio est cod. Vat. pro qua Br. *παρ' οἴνῳ* dederat.

V. 10. 11. Brunckius: *μᾶλλον δὲ ποίει τὸν Διὸς Εὔιον ἡμῖν ἔκγονον*. Pro quibus, uti et in sequentibus, restituimus lectionem Vatic.

V. 19. Vat. sic: *ἅμμη Φοῖβος ἀθύρῃ*. Al. *ἅμα δὴ Φ. ἀθύρῃ*. Al. nostram.

XIX, 3. Vat. *πίνει θάλασσα δ' αὔρας*, unde nostrum coniecerat Heskinius, quem sequuntur plerique.

XXI, 6. Brunckius: ἐκείνου· στεφάνους δ' οἵους πυκάζω. Et vs. sq. πικαίω.

XXII, 2. Stephanus κάθισον. Vat. cod. κάθισο.

XXIII, 4. Br. ἄν θάνατος ἐπέλθῃ.

V. 6. Sic liber Vatic. — Br. εἰ οὗ τί που πρ.

V. 15. Br. ἁπαλαῖσιν ἔν τε κοίταις. Nostr. cod. Vat.

XXIV, 4. Vulg. ὃν δ' ἔχω. Eieci ergo δ', quo facile carebimus; quamquam omne carmen sane laborat vitiis rhythmicis, et spurium est.

V. 7. Sic Vat. pro quo Br. τέρμα.

XXV, 3. Hoc ordine scribenda verba esse, colligitur ex numerorum literis in codice superscriptis. Edd. τί μοι πόνων, τί μοι γόων;

V. 6. Vat. post τί addit δὲ, quod omittendum et Hermannus censuit.

XXVII, 3. Br. τὰς ἐμὰς. Nostr. Mehlh.

XXVIII, 3. Vat. κοίρανε, pro quo Lennep. κάρανε coniecit, quod receperunt plerique.

XXIX, 18. ῥοδέην lectio superscripta in cd. Vat. qua corrigeretur ῥοδίνην, quae in versu legitur.

V. 35 spurius videtur.

V. 43. Sic cod.

XXXI, 1. Sic codd. ut ad τοὺς θεοὺς σοι suppl. ὕμνυμι.

XXXII, 16. Sic Vat. et Boissen.

V. 18. Vat. ἀεὶ κηρωθεὶς. Baxter. κηρῷ θείς. Hermannus: ἀνεπτερώθης.

XXXIII, 19. ἐκσοβῆσαι Brunck. Codd. ἐκβοῆσαι.

XXXV, 4. et 10. Sic codd. quum edd. Σιδωνίην et μόνος. γ' ἐκ.

XXXVI, 6. πόμα cod. Pal.

V. 10. Sic. Vat. cd. et item v. 11.

XXXVII, 10. Patet, hunc versum una cum sequenti locum obtinere non posse.

XXXIX, 9. λυσιπήμων. Sic Piersonus emendaverat in Verisimill. p. 231, camque l. rec. Brunckius. Membranae enim λυσιπαίγμων. Sine dubio autem σφάλμα rhythmicum in syllaba λυ, quae debet produci. Nam a poetastro, non Anacreonte, profectum esse carmen, vel ex ultra omnem modum repetito ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον apparet.

V. 11. ἐν ὥραις Salmasii est coniectura; pro quo ll. ἐν αὔραις.

V. 15. Cdd. βιότου μέλπω γαλ. quod transposuit Bothius.

V. 21. Haec cdd. repraesentant, quum Br. ὑ. κυρτοῖσι κυπ.

V. 25. μόνῳ et v. 27. πάντων codd.; pro quibus vulg. μόνον et πάντα.

XL, 4. Codices sic: οὐκ εἶδεν ἀλλ' ἱερώθη τὸν δάκτυλον παταχθεὶς τὰς χεῖρας ὠλόλυξε. Nostr. Brunckius.

V. 14. ἀνεμοτρόπῳ cod. Vat. Vulg. ἀνεμοτρόφῳ.

V. 16. Sic cod. Vat. quod alii aliter emendant. Verum non opus in subdititio carmine.

V. 22. Post hunc v. versum excidisse statuunt, propter sequens καί.

XLII, 15. Vat. νεοθηλέσιν. Br. νεοθηλέσ' ex coni. Boisson.

XLIII, 7. ὧραι in linea cod. Vat. suprascripto ὗλαι, quod praetulerat Salmasius, et hebet Brunckius.

XLIV, 6. Cod. Vat. τί θέλει τόδ' ὄναρ εἶναι;

XLVIII, 9. φυλάσσειν Boiss. cum Stephano. — Br. φυλάττων.

XLIX, 5. Vulg. ὑπὲρ θάλασσαν. Codd. ὕπερθε λευκὰν. Nostr. ex emend.

L, 2. φέροντες cod. Vatic. — Br. φέρουσιν.

V. 15. Vat. ἐλυσθείς. Br. μεθυσθείς.

LI, 2. Vulg. μέλπομαι, quod superscriptum in cdd. verbo μέλομαι.

V. 3. Cod. Vatic. σὺν ἑταιρεῖ αὔξει μέλπην, unde nostrum coniecit Hermannus, quem sequitur Boissonn. Alii aliter emend. et Br. σὺν, ἑταίρα, δεῖ μέλπειν.

V. 16. Vat. ἃ σεσοφῶ τόδ' αὐτῷ τερπνόν, unde nostrum Bothius. Brunckius: ὡς τὸ φῶς ex alicuius V. D. coni.

V. 24. νοσσοῦσιν Mehlh. quum Br. νόσσοισιν.

LV, 5. Brunck. κυάθοις ex Pauwii emend.

V. 8. δεῦτε Boisson. Vulg. δῶτε.

LVI, 2. 3. Sic emend. Hermannus. Vulg. μέλπομαι — ἀείδων.

LIX. Hoc in Myrillam odarium legitur in Theodori Prodromi dialogo, cui titulus: Ἀμάραντος ἢ γέροντος ἔρωτες.

AD ANACREONTICA

pag. 64. sqq.

I. Hoc carmen eidem Basilio tribuitur, cui et sequens inscribitur, licet hic inscriptio nulla legatur in ll. Colligitur tamen ita faciendum esse ex secundi inscriptione, quae habet in cod. τοῦ αὐτοῦ Βασιλίου. Qui Basilius quis fuerit, non liquet.

II, 9. 10. Postremi duo versus sic in cod. Vat. repetuntur, omissi ab editoribus.

V. Hoc carmen ex cod. Vat. ediderat Fischerus.

VI, 32. Sic cod. Pal. — Brunckius: καί μευ ἔσινε κρατῆρ. Iacobsius Halensis retinuit: καί μευ κατερίναζε.

V. 45. 46. Hi versus in quibusdam libris desunt. Brunckius: *καὶ δὴ πυρὶ προσελθὼν ἔκαιε τοὺς ἔρωτας;* quod nihili, uti et Valckenarii *ἱρῶντας.* Apparet legendum, quod dedimus *ὀδόντας*.

In Paeane Aristotelis, versu penultimo ex Schaeferi emend. dedi *ἄζουσαι* pro vulg. *αὔξουσαι*.

BRUNCKII NOTAE.

Libros quinque Carminum, quae scripserat Anacreon *ἢ παρ' οἶνον, ἢ σὺν ἱμέροις*, absumsit deplorandum illud naufragium, quo tot antiquitatis monumenta interciderе. Superstitem unicam tabulam, qua pauci continentur festivissimi senis lusus, studio debemus Constantini Cephalae, qui Saec. X. vixit. Is quum novam Syllogen concinnaret Epigrammatum, in capita distributorum, simul compositis quae eiusdem essent argumenti, Anacreontis reliquias ei inseruit, admixtis aliis, quae homines haud illepidi, Anacreontem pro ingenii sui modo aemulati, luserant, sequiore aetate, quum iam dudum temerata fuisset graeci sermonis puritas, et metricae leges observari desiissent. Huic capiti titulum fecit *Ἀνακρέοντος Τηΐου συμποσιακὰ ἡμιάμβια, καὶ Ἀνακρεόντεια καὶ τρίμετρα:* unde arguitur ne ipsum quidem credidisse, omnia ista sonuisse Teïum barbiton. Prudenter quidem fecisset, si sui cuique odario auctoris nomen praefixisset: verum quibuscumque integer est sensus, ii facile avem ex cantu dignoscent. Constantini Sylloge odaria LIX. continet, quorum IV. ut legi prorsus indigna, praetermisimus: cetera omnia hic libellus exhibet.

P. 1. v. 10. Hinc Ovidius Am. II. 1.

— Heroum clara valete

nomina: non apta est gratia vestra mihi.

P. 2. v. 6. *γυναιξὶν οὐκ ἔτ' εἶχεν. Horum nihil supererat simile, quo mulieres impertiri posset. Quid igitur dedit?* Quid planius, modo

ne poëta dialecticorum normam sequi cogatur? Jo. Davisius ad Ciceronem de N. D. II. 47. coniecturam protulit, qua nihil infelicius:

γυναξὶν οὐκ ἐπεῖχεν;
τί οὖν δίδωσι;

Nullamne curam gessit mulierum? Quid igitur iis impertit? Formam. Bene, meo iudicio, H. Stephanus *φρόνημα prudentiam* interpretatus est, quo sensu vocem accepit haud contemnendi poematii auctor, qui Phocylidis nomen mentitus est. E loco huc admoveri solito mendam sustulit acumen eruditi viri, gymnasii in Alsatiae oppido *Bouxweiller* praefecti. Sic porro legendus est:

Ὅπλον ἑκάστῳ νεῖμε θεός· φύσιν ἠερόφοιτον
Ὄρνισι· πώλοις ταχυτῆτ', ἀλκήν τε λέουσι·
Ταύροις δ' αὐτόχυτον κερας ἐστίν· κέντρα μελίσσαις,
Ἔμφυτον ἄλκαρ, ἔδωκε· λόγος δ' ἔρυμ' ἀνθρώποισι.

Vide nostram editionem Gnomicorum Poëtarum p. 116.

P. 3. v. 9. *ἐς τί, in quantum.* Male coaluerant duae voculae. Non dubitat, quin madefactus nervus aliquanto remissior factus fuerit. Proinde vel ipsi sententiae minus apta est H. Stephani emendatio, *εἴ τι.*

Ibid. 28. *τί σε δεῖ λίθον μυρίζειν.* Sententiam expressit lepidis elegis Poëta nescio quis antiquus, in Anthologia et in sepulcrali lapide apud Muratorium, Inscriptionum Thesauri p. 1321.

Μὴ μύρα, μὴ στεφάνους στήλῃ χαρίσῃ· λίθος ἐστί·
Μηδὲ τὸ πῦρ φλέξῃς· ἐς κενὸν ἡ δαπάνη.
Ζῶντί μοι, εἴ τί γ' ἔχεις, μετάδος· τέφραν δὲ μεθύσκων,
Πηλὸν ποιήσεις, κοὐχ ὁ θανὼν πίεται.

P. 4. v. 4. *πρὶν ἐκεῖσε δεῖ μ' ἀπελθεῖν.* Sic legendum, nisi quis malit, *πρὶν ἐκεῖ δέῃ μ' ἀπελθεῖν.* Utrum praeferatur, ciccum non interduim. In membr. scriptum, *πρὶν ἔρως ἐκεῖ μ' ἀπελθεῖν.* Inepta est Amoris compellatio. Baxterus inde fecit, *πρίν, ἐρῶ σε, δεῖ μ' ἀπελθεῖν.* Poterat e vestigiis veteris scripturae non absistere: *πρίν, ἐρῶ σ', ἐκεῖ μ' ἀπελθεῖν.* At frigidum est istud *ἐρῶ σε.* Tum, quod Latini dicunt *amabo,* apud Comicos tam saepe obvium, et *amare* pro *amanter rogare,* Graeci non sic efferre solent. Hoc sensu *στέργειν* apud Sophoclem observatum, at *ἐρῶ σε* nuspiam.

Ibid. v. 9. *μίξωμεν Διονύσῳ.* Insertum in membr. *τῷ* librarii errore, quem ipse adgnovit. Metrum dactylicum, ut anapaesticum est duorum versuum ante ultimum. Non raro in his odariis miscentur numeri. Pessime corruptos versiculos emendavit Lennepius ad Coluthum p. 7.

P. 5. v. 2. θύρσους βρέμοντας κατακίσσοις πλοκάμοις. Illustrat Salmasius de Homon. Hyles Iatricae p. 8. Simmias Thebanus Epigr. in Sophoclis tumulum:

Ἠρίμα, κισσέ,
ἑρπύζοις, χλοεροὺς ἐκπροχέων πλοκάμους.

Neminem de huius versiculi metro satagere velim, nisi eadem opera primum, octavum et nonum ad dimetri Anacreontici formam revocet. Mixti sunt, ut modo dicebam, numeri.

V. 5. E mendosa membran. scriptura lectionem hanc eruit Salmasius:

ἁβροχαίταις δ' ἅμα κούροις,
στομάτων ἁδὺ πνεόντων,
κατὰ πηκτίδων ἀθύρω
προχέων λίγειαν ὀμφάν.

E nostra venustior suboritur imago.

V. 16. χαλεπὸς Ἔρως ῥαπίζων. Vulgatum βαδίζων librarii stupori debetur, χαλεπῶς editorum temeritati. V. 5. ἱδρὼς membranae exhibent, quod, quia praecedebat πεῖρεν, inepte mutatum fuit in ὕδρος, quum longe proclivius esset idoneum verbum reponere τεῖρεν, quod ab Homero sumsisse videtur Lyricus. Il. E. 796. ἱδρὼς γάρ μιν ἔτειρεν· Φ. 51. τεῖρε γὰρ ἱδρὼς φεύγοντ' ἐκ ποταμοῦ. V. 8. σείων, id est ῥιπίζων, ἀναψύχων. Vercor tamen, ut huic significationi, quam sententia prorsus flagitat, satis aptum sit verbum σείειν. Fere suspicor scriptum olim fuisse σαίνων.

P. 6. v. 5. πόθεν πέτασσαι. Perperam Barnesius πέτασαι. Non est a πέταμαι, sed a πετάομαι. Quapropter accentu sic notari debuisset πετᾶσαι, ut in Odario II. κερᾶτα, qua de voce vide quae notavimus ad Euripidis Bacchas 921.

Ibid. v. 19. In membr. scriptum, τίς ἐστί σοι μέλει δέ. Ob oculos habebat librarius ΤΙΣ ΕΙ ΤΙ ΣΟΙ ΜΕΛΕΙ ΔΕ. Voculas ΕΙ ΤΙ cohaerentes, ut in veteri scriptura, disjungere non valuit, immo ne bene quidem legere, qua ex alucinatione ortum est ἐστί. Levicula menda criticos frustra exercuit. Primus qua ratione elui deberet vidit Jac. Tollius ad Ausonium p. 97. Sed neo ipse, nec qui ab eo edocti postea huic versiculo admoverunt manum, omne sustulerunt vitium. Legendum erat τίς εἶ; non τίς εἶς; Secundam personam verbi substantivi εἶς, es, poëtae non adhibent, nisi vitando hiatu, si subsequatur vocalis.

P. 7. v. 17. σvσκιάζω. Membr. a prima manu συγκαλύψω: superscriptum συσκιάσω. Idoneum verbum est et elegans, cuius in locum

suffecta fuerat glossa. Verum ex metri lege, ut et ex indole linguae, utriusque verbi tempus mutari debuit, *χορεύω, συσκιάζω*. Iis iuncta particula *ἂν* per *soleo* reddi debet, qua potestate cum praesente indicativi construitur. Mendosissimum est in membr. *καὶ δεσπότην Ἀνακρέοντα*. Coniectura H. Stephani, *ἐμοῖσι*, nihil adhuc melius excogitatum.

P. 7. 1. ult. *τὸ τυχθέν*. Sic bene in membr. a secunda manu. *τευχθὲν* scriptum primo fuerat. Obvia passim in Homerica poësi illa forma *ἐτύχθη*: nuspiam in ea reperias *ἐτεύχθη*. — *σοὶ ἐκπρίωμαι*, *emam a te*. Comicus in Ranis 1229. *ἐγὼ πρίωμαι τῷδ'*;

P. 8. v. 3. Duplex in membr. lectio:

ὅπως ἂν ἐκμάθῃς νιν·
ὅμως ἂν ἐκμάθῃς πᾶν.

Neutra sincera est. Adolescentulus, qui hic inducitur, Dorice loqui debet: at Dorismos librarii obliterarunt: eos restituimus, ut par erat.

P. 8. v. ult. *τί κωτίλη χελιδών*; Lectionem hanc merito probavit Valckenarius noster, Musarum olim amor, nunc desiderium. Vide praestantissimi Viri annot. ad Theocriti Adoniazus. p. 379. In membr. scriptum, *τί σοι λάλευ χελιδόν*. Nihil aliud quam glossema est *λάλη*, forma inusitata. *λάλος* etiam in feminino dicitur. Vide Eveni Epigr. XIII. Meleagri CXII.

P. 10. v. 15. *τί γὰρ βάλωμεν ἔξω*. Sic membr. quibus verbis examussim convenit T. Fabri versio: *Quid enim extra*, aut *foras*, *tela mittamus*, *quum intus pugna sit*? Verum aliud sonant verba, quae sibi proposuerat interpretanda, *τί γὰρ βαλώμεθ' ἔξω*; quae Stephani et omnium editorum lectio est. Hanc non temere damnaverim, quum sic sententiae partes melius connecti videantur. Nam caussalis *γὰρ* proxime praecedens confirmat, *frustra se scutum habere. Quid enim extra tutamen obtendam, quum intus pugna sit? βάλλεσθαι* positum esset vice compositi *προβάλλεσθαι*. Cum *βάλωμεν* haec *αἰτιολογία* refertur ad versus decimi *δοῦρα*.

V. 18. Bis extat hoc odarion in Vatic. cod. quum iterum inter Epigrammata relatum fuerit. Vide H. Stephani Anthologiam p. 174. De primi versiculi lectione vide Bentleium ad Horatii Carm. II. 17. 14. Quinque postremi versiculi in Anthologia omissi sunt: additicii videntur.

P. 15. v. 14. Legitur etiam hoc odarion in Anthologia, et in Agellii Noct. Att. XIX. 9. unde variae lectiones enotari possunt.

Ibid. v. 21. Bene membr. habent *ἅμαξαν*, quod praeferri debuit ob eamdem caussam, cur in Od. III. reiecta fuit cod. lectio *στρεφέτην δ' Ἄρκτος ἤδη*.

Ibid. v. 24. τι δ' ἀστέρος Βοώτεω. sic legitur in vetusto Agellii cod. teste P. Wesselingio, Observationum p. 59. Inepta est Vatic. membr. lectio, τί γὰρ καλοῦ Βοώτου. Novi quid Grammatici interesse statuant inter ἀστέρα et ἄστρον, nec me tamen deterrent, quin venustissimae simplicitatis lectionem pro sincera habeam. Differentias istas parum curabant optimi ex antiquis poëtis. Pindarus Olymp. I. initio:

Μηκέθ' ἁλίου σκόπει
ἄλλο θαλπνότερον
ἐν ἁμέρᾳ φαεινὸν ἄστρον
ἐρήμας δι' αἰθέρος.

Ubi ridicule reprehenditur a Scholiasta. V. ult. κατ' αὐτῶν, id est, κατὰ τῶν ἀμπέλων. Sic optime Salmasius: perperam vulgo κατ' αὐτό, quod ex Odarii v. 7. repetitum. Duos versiculos, qui sequuntur, e membr. adsumsi, ubi aliis spuriis intermixti sunt.

P. 12. v. 5. Odarium hoc ad praecedentis imitationem confictum, non magis Anacreontem quam me auctorem habet: male sapit, qui recentis Graeculi lusum non adgnoscit. Ridicule iactat Baxterus operam quam in eius emendatione praestitit: eius διόρθωσις vere appellari potest κάλλος κακῶν ὕπουλον, si modo pulchri aliquid habet. Nos etiam coniecturis indulsimus, nec ulla caussa est quin vapulemus, nisi Vaticana lectione et Britanni interpolatione nostra meliora iudicentur. In 7. v. αἱ παρ' οἴνῳ τελεταὶ sunt *sacra Baccho convivia*: ineptum est παραινῶ. Salmasii haec emendatio est. Illibatus servari poterat versiculus a fine quintus,

καὶ Χάριτας γελώσας.

Dimeter est choriambicus catalecticus. At primus odarii, qui tam perversis modis frustra sollicitatus fuit,

καλλίτεχνα τόρευσον.

et alter ille,

ῥόδα φέρουσαν ὥρην.

dimetri sunt paeonici. Penultimus dimeter est iambicus acatalect. Mixtis numeris ludere voluit auctor odarii, sed plerique erant innumeri, et, ut verum dicam, ne digni quidem, qui tanto conatu emendarentur.

P. 13. v. 1. πίνει θάλασσ' ἀναύρους. Bene sic a viro docto emendatum. Vulgo πίνει θάλασσα δ' αὔρας.

V. 8. ἐν ὄχθαις. Membr. lectionem restitui. Differre docent Grammatici ὄχθον et ὄχθην, sed veteribus poëtis promiscue adhibentur. Sophocles in Antigona 1131. Νυσίων ὀρέων κισσήρεις ὄχθαι.

P. 14. v. 1. *προδοθεὶς* est in Vat. membr. a secunda manu, quod cum Salmasio verum esse iudicamus. *προδοθεὶς ὑφ' ὑμῶν ἀναστενάζω ὑπὸ καύματος. desertus, derelictus a vobis, prae caloris aestu aegre animam duco.* Quod primo scripserat librarius, *πυρωθεὶς*, vel ipsa metri lex vitiosum esse arguit: nihili est, quod substituit H. Stephanus *προποθεὶς*. Ceterum odarion hoc mutilum est, nec qui fuerit poetae sensus ex omni parte facile est adsequi.

Ibid. v. 17. *ὁ πλοῦτος χρυσοῦ, auri copia.* Sic Herodotus, L. II. 121. *πλοῦτον δὲ τούτῳ τῷ βασιλεῖ γενέσθαι ἀργύρου μέγαν*, cuius loci indicium mihi fecit amicus meus summus, cui mox ob illustratum historiae parentem magnam gratiam debebunt antiquitatis studiosi. Optima lectio temere sollicitata fuerat. *παρεῖχε*, quod praeferunt membr. unice verum est. Non de producenda ad breve tempus, sed accipienda, quasi mancipio, vita cogitat poëta. Si odarion hoc Anacreontis est, *φυλάσσων* scribere debuit; non *φυλάττων*. Formam hanc receptioris Atticismi, librariis adamatam, ubique fere sustuli.

P. 14. v. 20. In membr. scriptum *ἵν' ἀσθενεῖν ἐπέλθῃ*. Quod reposuerunt *ἵν' ἂν θανεῖν ἐπέλθῃ*, nauci non est. *θανεῖν* absque articulo, eo quo volebant sensu, graecum non est. V. 6. *εἰ δ' οὔ τί που πρίασθαι*. Mendose in membr. *εἰ δ' οὖν μὴ τὸ πρίασθαι* Melior non est Stephani lectio *εἰ δ' οὐδὲ τὸ πρίασθαι*. Hesiodus Ἔργων 92.

Οὕτως οὔ τί που ἔστι Διὸς νόον ἐξαλέασθαι.

P. 15. v. 7. Huius odarii versus non sunt Anacreontei, sed politici plerique. Metricarum legum plane rudis fuit auctor. V. 7. scripserat *τὸ τέλος*, quod, ut peccata alia, intactum relinqui poterat.

Ibid. v. 18. Anacreontis non est hoc odarion. In membr. scriptum *πίνω*, quod ab auctore prosodiae et metri ignaro esse possit. Penultimus versus prorsus est *ἄμετρος*. Cuiusvis iambici catalectici pes ante syllabam catalecticam iambus esse debet vel tribrachys: unde liquet, quam inutilis et falsa sit Arnaldi emendatio 3 versus, ubi retineri et potest et debet antiqua lectio, *τί μοι πόνων, τί μοι γόων*. Dimeter est iambicus acatalectus: ut qui, alio interiecto, sequitur: *θανεῖν με δεῖ, κἂν μὴ θέλω*. At si legas *τί μοι πόνων, τί γόων μοι*, anapaestus erit ante syllabam catalecticam, cuius rei in genuinis Anacreonteis non unum reperietur exemplum. Ne V. quidem odarii, cuius Anacreon neutiquam auctor censendus est, versus 5 anapaestum habet, ut Arnaldo videbatur:

πίνω | μεν ἁβρὰ | γελῶν | τες.

Constat spondeo, tribrachy, iambo et syllaba.

P. 16. v. 2. εἰσέλθῃ. Baxterus edidit ἐσέλθῃ, quod perinde est: neutra enim ratione legitimus versus existit. Anacreonti hoc falso tribuitur, ut et sequens.

P. 17. v. 1. Ῥοδίης κάρανε τέχνης. Perperam in membr. ῥοδίης κοίρανε τέχνης. Iamdudum comprobata fuit Stephani correctio Ῥοδίης. Pro κοίρανε viris olim doctissimis reponi placuit τύραννε, sensu eodem et salvo metro. Verum nulla apparet caussa, cur librarius voci notissimae τύραννε, aliam substituerit, quam metrum non admittit. Id quod res est acute vidit Lennepius ad Phalaridis Epist. p. 97. κάρανε minus obvium imperitus librarius mutavit in κοίρανε. Illud mediam producit, quum derivatum sit a κάρα, cuius ultima semper longa est.

P. 20. v. 5. Mendosissimam membranarum scripturam ἄφες με τοὺς θεούς σοι restituit vir doctus in Miscell. Observ. T. X. p. 422. Sic in Comici Lysistr. 1277. ὀρχησάμενοι θεοῖσιν. Quaeritur hic, cur Orestes λευκόπους dicatur. Caussam nescio: verum id scio, Anacreontem, si huius odarii auctor est, ad albos cothurnos non adlusisse, quibus ornatus Orestes ab aliquo tragico poëta in scenam induci potuit. Quippe Anacreontis aetate nulla adhuc tragoedia in scena exhibita fuerat. Quin si Istro fidem arbitremur, apud auctorem vitae Sophoclis, primus hic tragicus usum invexit alborum cothurnorum. Credo λευκόποδα, itidem ut ἀργίποδα, tam *celeritatem*, quam *candorem* pedum significare posse, et respexisse poëtam ad Orestis errores, quum a Furiis exagitatus, totam fere Graeciam pervagatus est.

P. 21. v. 1. Mendose in membr. εἰ κυματῶδές εὑρεῖν, unde bonam lectionem sagaciter extudit Davisius ad Cicer. de N. D. II. 47.

Ibid. v. 16. ἀεὶ κηρῶ θές. Nihil propius accedere poterat ad membranarum lectionem ineptissimam, ἀεὶ κηρωθείς. Verum ne sic quidem locus sanus est, quod violata metri lex ostendit, quae spondeum ante syllabam catalecticam non patitur. Longe praestat Fabri audacior coniectura,

τί φῄς; τόσους Ἔρωτας;

Non tam venusta est Scaligeri emendatio:

τί φῄς; ἀεί γ' Ἔρωτες;

P. 22. v. 17. ἐκσοβῆσαι. Mendose in membr. ἐκβοῆσαι.

V. 22. Corruptissima in membr. est horum versuum scriptura.

ἄνθος ἀκμαῖον τὰς ἐμὰς
δῶρα τὰ φίλτρα διώξεις
ὅρα κὰν ἐν στεφάνοισιν—

Retineri poterat Stephani lectio, ἄνθος ἀκμαῖον ὥρας. Versus est, ut

tres huius odarii primi, dimeter choriambicus; ut duas voces transposui, Anacreonteus est. Duo sequentes prorsus sunt innumeri: *δι-ώξῃς* plane contrarium est eius, quod auctor dicere voluit.

P. 23. v. 9. *ἐξ ἀγέλης ἐλασθείς.* Dimeter choriambicus perperam inter Anacreonteos insertus, nisi si forte auctor, prosodiae ignarus, primam in *ἀγέλης* produci putavit. Sane vitium huius esse videtur, non librarii. Male sapiunt, qui huius epigrammatis Anacreontem parentem esse putant. Haud minus vereor ei sequens carmen tribuere, cuius imperitus auctor scribere potuit v. 9. ut in membr. legitur: *πολιαὶ στέφουσι κάραν.* Eadem incude formati sunt tres ultimi, quibus, nisi quis operam ludere velit, nemo medicam admovebit manum.

P. 25. v. 13. *λυσιπήμων.* ex optima Io. Piersoni emendatione, Verisim. p. 231. Inepte in membr. *λυσιπαίγμων.* Eaedem v. seq. habent *πολυανθέσιν ἐν αὔραις.* E Salmasii coniectura est *ὥραις.* Infra in Scolio XII. *στεφανηφόροις ἐν ὥραις.*

P. 26. v. 7. Haec est membr. scriptura:

οὐκ εἶδεν ἀλλ' ἐτρώθη
τὸν δάκτυλον παταχθεὶς
τὰς χεῖρας ὠλόλυξε.

Unde proclive erat sinceram lectionem elicere, pro *παταχθεὶς*, qui librarii error est, natus forte ex oculi aberratione in proxime sequens *πετασθεὶς*, reponendo *πατάξας.* Lepidum hoc odarion imitatus est Theocritus, seu potius Bion hoc Idyllio.

Τὸν κλέπταν πόκ' Ἔρωτα κακὰ κέντασε μέλισσα,
Κηρίον ἐκ σίμβλων συλεύμενον· ἄκρα δὲ χειρῶν
Δάκτυλα πάνθ' ὑπένυξεν· ὁ δ' ἄλγεε, καὶ χέρ' ἐφύσση,
Καὶ τὰν γᾶν ἐπάταξε, καὶ ἅλατο· τᾷ δ' Ἀφροδίτᾳ
Δεῖξεν ἑὰν ὀδύναν, καὶ μέμφετο, ὅττι γε τυτθὸν
Θηρίον ἐντὶ μέλισσα, καὶ ἁλίκα τραύματα ποιεῖ.
Χ' ἁ μάτηρ γελάσασα· Τί δ'; οὐκ ἴσος ἐσσὶ μελίσσᾳ,
Ὃς τυτθὸς μὲν ἐών, τὰ δὲ τραύματα ἁλίκα ποιεῖς;

P. 27. v. 9. In membr. scriptum *ἀνεμοτρόπῳ.* Salmasius substituit *ἀνεμοτρόφῳ*, bene, si compositionis ratio passivam significationem admittit, sin minus, legendum videtur *ἀνεμοτρεφεῖ.* Verum auctori huius carminis sua sibi relinqui poterant.

P. 28. v. 8. In membr. legitur *βέλεμνα κοῦφα.* Praestat Valckenarii coniectura *κωφά.* Vide animadv. ad Ammonium p. 133.

P. 28. v. 21. *χ' ὁπόσα φέρουσιν ὗλαι.* In membr. *ὧραι.* Lectionem praetuli Salmasio nescio unde enotatam. Praeter Vaticanum co-

dicem, cuius exemplar aeri incisum habemus, alias veteres schedas inspexerat, quarum saepe in notis Ms. meminit.

P. 29. v. 11. *τί θέλει τόδ᾽ ὄναρ εἶναι;* Sic quidem scriptum est in membr. verum claudicat versus. Legendum videtur:

τί δ᾽ ὄναρ θέλει τόδ᾽ εἶναι;

Insuavis est Stephani lectio, *τί θέλει ὄναρ τόδ᾽ εἶναι;* cui vel titubantem versiculum Salmasius praeferebat; in eo falsus, quod a tersissimo poeta sic formatum putaret.

P. 29. v. 22. *μέλι τὸ γλυκὺ λαβοῦσα.* Haud immerito Fabro suspecta fuit huius versiculi scriptura. Ultima in *γλυκὺ* nulla ratione produci potest. Similis est versiculus Odarii XXXVI.

ἁπαλὸν πόμα Λυαίου.

Sed exemplum nihil valet a supposititio carmine sumtum. Articulum *τὸ* respuit linguae indoles: tum minus aptum est *λαβοῦσα*; res ipsa flagitare videtur *βαλοῦσα*, quae voces saepe confunduntur.

P. 31. v. 3. Carmen hoc et quae sequuntur quatuor sequioris aevi sunt et Anacreonte prorsus indigna.

P. 33. v. 22. *μέλπομαι ῥόδον τέρεινον.* In membr. scriptum *τερινόν*, quod Stephanus mutavit in *θερινόν*, Barnesius in *θέρειον*, male uterque. Rosa flos est vernus. Supra Carm. V. dicitur *ἔαρος μέλημα.* Vetus poeta apud Eustathium ad Il. *ψ. καὶ ῥόδον εἰαρινοῖσιν ἀνοιγόμενον ζεφύροισιν.* Et sic ubique, quae res ita nota est, ut auctorum testimoniis non egeat. Melius Salmasius substituit *τέρεινον*; quae forma, etsi forte exemplis non adstruatur, non ita tamen analogiae repugnat, ut eam auctor huius carminis adhibere non potuerit. In usu est comparativus *τερεινότερος*, a *τέρεινος* formatus, et *τέρεινα.* In seq. versu lego *σὺν, ἑταίρα, δεῖ μέλπειν*, quo nihil melius elici posse videtur e depravatissima memb. l. scriptura, quae talis est: *σὺν εταιρεῖ αὔξει μέλπην.* Nisi quis Barnesio excogitatam lectionem malit: *σὺν, ἑταῖρ᾽, ἄεξε μολπήν.* At verius est, quod ait Faber: *Quod periit, periisse ducas.*

P. 33. v. 25. In membr. *τόδε καὶ βροτῶν χάρμα.* Venuste Salmasius emendavit *χάρημα.* At in istis *ποιοῦντι πεῖραν* reconditiorem quam par est sensum quaerit, et doctrina abutitur, ut carminis auctorem excuset. *πεῖρα* iuxta eum idem est ac *ὁδός.* Sane Sophoclis Scholiasta ad Aj. 290. *πεῖραν* exponit per *πορείαν, ὁδόν*, ad loci sensum bene. Sed *πεῖρα* per se nunquam eam significationem habuit. Ad eiusd. dramatis v. 2, exponitur per *βλάβην, δόλον, τέχνην*, ab aliis per *προσβολήν, ἐπιχείρησιν.* ad. v. 1057, per *ὁρμήν*: quae omnia ex cuiusque loci sententia eliciuntur, sed non sunt ex vocis etymo. Hic

πεῖραν ποιοῦντι nihil aliud est, quam *periculum facienti*, *experimentum capienti*: et sic duobus his versiculis idem significatur, quod tribus sequentibus, tametsi diversum quid inferre voluisse videatur auctor. Quippe *experimentum capere rosae*, nihil aliud est quam *eam naribus admovere*.

P. 34. v. 8. ὡς τὸ φῶς debetur coniecturae eruditi Batavi, Jac. Phil. Medenbachii, cuius in Amoenitatibus Literariis bonae aliquot exstant Anacreonteorum emendationes, ut illa in Carm. XXIII. ἵν' ἂν θάνατος ἐπέλθῃ.

P. 35. v. 11. περιμεινόν με, Κυβήβα. Varia in membr. lectio, παραμενω με – unde Salmasius coniiciebat legendum, παραμαίνομαι Κυβήβᾳ, quod sane vulgato melius.

P. 36. v. 5. Fragmentum LIV. servavit Stobaeus, apud quem scriptum, ut H. Stephanus edidit. ἀνασταλύζω. Perperam Grotius Floril. p. 487. dedit ἄλαστα λύζω. Hesych.: ἀσταλύζει, (male scriptum ἀστυλάζει) λύζει μετὰ κλαυθμοῦ. Ut autem λύζω, ἀναλύζω: στενάζω, ἀναστενάζω: eadem compositionis analogia, ἀσταλύζω, ἀνασταλύζω.

P. 38. v. 25. Comparationem hanc expressit Horatius Carm. I. 23. Versus tetrametri galliambi sunt, ut in Fragm. LXV. Qui proxime sequuntur duo, trimetri sunt.

P. 39. Fragm. LXV. servavit Maximus Tyrius p. 299. In 3 versiculi fine ex ΑΙΔΩ, sic olim maioribus literis scripto, imperitus librarius fecit ΔΙΔΩ. Vide Valckenarium ad Eurip. Phoen. p. 468.

P. 51. v. 5. τυΐδε, *huc*. Aeolica sunt τυΐ et τυΐδε. Hesych.: τυΐ, ὧδε. Κρῆτες. Idem: κατερῶτα, καὶ ἄλλοτε. Aeolicum est pro καὶ ἑτέρωθι.

V. 11. ὠρανῶ αἰθέρος. Sic scribi debuit. ω αι in unam syllabam coalescunt, ut infra η ου, quod solemne est.

P. 52. v. 1. Perperam in omnibus huius odae editionibus legitur Σαπφοῖ ἀδικῇ. In adonium versum, qui tertio cuique sapphico subiicitur, vox ἀδικῇ, cuius duae primae syllabae omnibus et ubique breves sunt, intrare non potest. Emendo, ut opinor, certissime, ὑβρίζει. Verba sunt gemellae significationis, et fere synonyma. Cleoni apud Comicum in Equitibus Demum evocanti his verbis: ἔξελθ' ἵν' εἰδῇς οἷάπερ γ' ὑβρίζομαι, respondet ille: τίς, ὦ Παφλαγών, ἀδικεῖ σε;

P. 52. v. 5. Jo. Upton in Dionysii Halicarn. libro de Struct. Orat. legit. ἢ οὐχὶ ἐθέλλοις, nec aliter Isaacus Vossius in commentario ad Catullum, quae scriptura mendosa mihi videtur. Particula potentialis salvo sensu abesse vix potest. Lego ἢ οὔ κεν ἐθέλλοις, *aut nolueris*.

P. 52. v. 15. *καὶ γελάϊς ἰμερόεν.* Perperam haec verba conversa video in praestantissima editione Longini, *et rides amabiliter.* *γελάϊς* infinitivus est formae Aeolicae. Vide Gregorium p. 294. §. LIII. Duo infinitivi *φωνᾶσαι* pro *φωνῆσαι*, et *γελάϊς* pro *γελᾷν*, ab uno verbo pendent *ὑπακούει*. Catullus: *Qui sedens adversus identidem te spectat, et audit dulce ridentem.*

V. 17. *βροχέως*. Aeolice pro *βραχέως*, *ἐν βραχεῖ*, *cito.*

V. 19. *καμμὲν γλῶσσα ἔαγε.* Tmesis est: *κατέαγε μὲν γλῶσσα.* Male et prorsus *ἀμέτρως* legitur in quibusdam editionibus *γλῶσσ' ἐάγη.* In hoc aoristo media corripitur, quae in praeterito *ἔαγε* longa est.

V. 22. *βομβεῦσιν δ' ἀκοαί μοι.* Sic legendum, metro et sententia flagitante. Catullus: *Sonitu suapte tintinant aures.*

V. 24. *ποίας*. Vossius *πο͂ας* edidit, quod Aeolum est.

P. 53. Fragm. III. exstat apud Stobaeum Floril. Grotii p. 29. Aeolica sunt in 4. v. *πεδέχεις βρόδων*, pro *μετέχεις ῥόδων*, ut in fine *πέδαυρον* pro *μετέωρον*. Apud Hesychium *ΠΕΔΑΥΡΟΝ* librarii errore mutatum fuit in *ΠΕΛΑΥΡΟΝ*. Vide Valckenarium ad Eurip. Phoen. p. 373.

P. 53. v. 17. Hos versus imitatus est Horat. Carm. III. 12.

Tibi qualum Cythereae puer ales, tibi telas
Operosaeque Minervae studium aufert, Neobule,
Liparei nitor Hebri.

P. 54. Pulcherrimi carminis fragmentum hoc servavit Stobaeus Tit. *De Fortitudine*, *ῥώμην* pro *ἀνδρίᾳ* accipiens, quomodo accipi debet omnino, si Erinna Lesbia oden hanc fecit. Finis desideratur. Scriptura codicis in penult. versu est *ὅπως ἀνεῖσα*, quod mutatum fuit forte, ne sensus imperfectus videretur. Si carmen integrum exstaret, diiudicari posset, utrum *fortitudo*, an urbs *Roma* laudetur, ad quam omnia satis bene referri possunt.

P. 55. ALCAEI I. Hos veteris Lyrici versus expressit Horatius, Carm. I. 9.

Ibid. IV. Hunc versum iisdem numeris reddidit Horatius:

Nullam, Vare, sacra vite prius severis arborem.

H. Stephanus in IX. Lyricorum fragmentis p. 14. recte edidit *δένδρεον*, quod et metri ratio flagitat, et usus Aeolicae dialecti. Mendosam Athenaei p. 430. lectionem *δένδρον* Fulvius Ursinus retinuit, quae in alios etiam libros manavit. Metrum autem huius versus, ut et fragm. II. *antispasticum* est. Hephaestioni p. 34. appellatur *σαπφικὸν ἑκκαιδεκασύλλαβον.* Eodem metro usus est Horatius Carm. I. 11. et 18. et ante eum Catullus in carmine, cuius initium est:

Alphene immemor, atque unanimis false sodalibus.

Huius metri natura melius perspicietur, si *choriambicum* esse dicatur, constans pede quovis disyllabo, tribus choriambis, et iambo vel pyrrhichio, ob indifferentiam ultimae syllabae. Idem metrum est Scoliorum XV. XVII. XVIII. XXII. et duorum sequentium, quorum omnium versus in priore editione male digesti fuerant.

P. 56. v. Hos versus ab Athenaeo servatos loco supra laudato, emendavit Bentleius ad Horatii Carm. III. 2. partim bene, partim secus. *ἀσάμενοι* idem est quod *ἀσώμενοι* Aeolum et Dorum dialecto, qui vocales *α ο*, ceteris in *ω* contractas, saepe in *α* contrahebant. Vide Koenium ad Gregorium de Dial. p. 86.

P. 71. v. 16. *ὁ Ἀταρνίως ἔντροφος.* Sic plene scribi debuit, vel ad pronuntiandi rationem *ὡ᾿ ταρνίως. ὁ α* per crasin coalescunt in *ὡ*. Vulgo omissus est articulus contra indolem linguae.

P. 75. Timocreontis scolion nunc edidi, ut legendum id esse declaravi ad Comici Acharn. 533.

P. 77. Scol. XVII. Hoc proverbio usus est Sophocles in *Captivis Mulieribus*:

Ἐν παντὶ γάρ τοι σκορπίος φρουρεῖ λίθῳ.

Facete illud in Atheniensium demagogos torsit Comicus in Thesmoph. 528.

Τὴν παροιμίαν δ᾿ ἐπαινῶ
τὴν παλαιάν· Ὑπὸ λίθῳ γὰρ
παντί που χρή, μὴ δάκῃ ῥήτωρ, ἀθρεῖν.

P. 79. v. 5. *δεσπότας μνοίας.* Hesych. *μνοία, οἰκετεία· familia, servorum multitudo.*

ARCHILOCHI versus, quos coronidis loco Scoliis subieci, tametsi nec Dio Chrysost. nec Galenus, nec Theocriti Scholiastes, quorum alius alio plures ex iis protulit, scolii mentionem iniecerit, superiorum canticorum haud alieni sunt, siquidem ab eorum indole non multum abludunt. V. 2. *διαπεπλιγμένον* legendum esse docuit Hemsterhusius ad Hesychium in *διαπεπλίχθαι.* V. 7. Dionis lectionem praetuli *ῥαιβός*, quam Pollux, ad hos ipsos versus procul dubio respiciens, firmat p. 247. *Ῥαιβοὺς δὲ καλοῦσιν, οἷς καμπύλα εἰς τὸ ἔνδον τὰ σκέλη· βλαισοὺς δὲ οἷς τὸ ἀπὸ τῶν γονάτων εἰς τὸ ἔξω ἀπέστραπται, καὶ τὸ μὲν Ἀρχίλοχος, τὸ δὲ Ξενοφῶν λέγει.* Trochaicos esse hos versus cuivis in oculos incurrit: in tetrametros facili negotio eos redegit Daniel Heinsius ad Theocritum p. 325. verum eiecto ultimo, cuius numeros mala librarii manus, inducto nescio quo glossemate, corrupit,

servata tamen sententia, cuius ut optimae potiorem rationem habendam esse duximus.

Ex Gallico libro cui Titulus est: *Les Odes d' Anacréon et de Sappho en vers françois par le Poète sans fard.*

Paraphraseos illius auctor quum summum Criticum Rich. Bentleium de duorum in Anacreonte locorum interpretatione consuluisset, ab eo responsum hoc accepit, quod e tenebris protulimus olim, et huic etiam editioni ornamento esse volumus.

D. FRANCISCO GACON

S. P. D.

RICHARDUS BENTLEIIUS.

Literas tuas IX. Novembris datas nudius tertius accepi, quibus significas te Anacreonti in metra gallica vertendo dare operam, et de duobus locis sententiam meam scire cupere. De priore illo num. XIII. quaeris, utrumne Attis *Cybeles amore* in furorem agi dicendus sit, an potius *ira Cybeles*, quod is alio amorem verterat. Neutrum ex his verum; quippe locus iste mendo laborat, et in hunc modum corrigendus:

Οἱ μὲν καλὴν Κυβήβην
τὸν ἡμίθηλυν Ἄττιν
ἐν οὔρεσιν βοῶσαν
λέγουσιν ἐκμανῆναι·
οἱ δέ, Κλάρου παρ' ὄχθαις
δαφνηφόροιο Φοίβου
λάλον πιόντας ὕδωρ
μεμηνότας βοᾶσαι.

Quae sic accipienda sunt: *Sunt qui dicunt, formosam Cybebem insaniisse, inclamantem in montibus pulcherrimum Attin.* Ipsa, vides, *Cybebe* sive *Cybele*, amore *Attidis* percussa insaniit, ut ex Phrygum historia rem diserte narrat Diodorus Siculus libro III. *) *Cybebe* ergo hic *puella* est, nondum scilicet inter Deos relata: neque *καλὴ* est *alma*; sed ut passim, *formosa*; neque *ἡμίθηλυς* est *gallus*, *spado*; sed molli-

---

*) *Capp.* 58. 59. *Editionis Wesselingii.* *p.* 226.

bus femineisque fere membris prae pulchritudine: ut in illo Ausonii;

Dum dubitat Natura, marem faceretne puellam,
Factus es, o pulcher, *penè puella*, puer!

Penè puella est ipsum illud ἡμίθηλυς. Hanc nostram emendationem et verborum series constructioque, et Diodori, quem consulas, locus plane efflagitat. Iam illa quae sequuntur, vide modo antithesin, *οἱ μὲν λέγουσιν, sunt qui dicunt; οἱ δέ, alii vero*, subaudiendum *dicunt*; unde necessario, ut vides, nominativos illos πιόντες et μεμηνότες in accusativos immutari oportet. Tu igitur in versione tua, si ad Anacreontis elegantiam adspiras, sic locum adumbrabis.

„Alii dicunt, formosam Cybebem in montibus pulchrum Attin in„vocantem insaniisse. Alii dicunt, eos qui Clari aquam bibunt, furen„tes clamare."

Nisi hoc modo oppositionem expresseris, perit magna pars venustatis.

Ceterum in loco altero num. XLV. ubi quaeris de istis verbis,

ἔλαβεν βέλεμνον Ἄρης·
ὑπεμειδίασε Κύπρις,
ὁ δ' Ἄρης ἀναστενάξας·
βαρύ, φησίν· ἆρον αὐτό.
ὁ δ' Ἔρως, ἔχ' αὐτό, φησί.

utrumne id velint, *Amorem* suum iaculum *in manus modo Marti* dedisse, an in *Martem* contorsisse et eum vulnerasse. Neutra ex his sententia, sed alia inter utramque media vera est. Quippe *Cupido* non contorsit iaculum, sed manu tantum capiendum tradidit. At repente iaculum, ex vive scilicet igne et aethereo fulgure constans, in *Martis* corpus se sponte insinuavit, et reconditum latuit. Inde est illud ἀναστενάξας, *gemitum et suspirium ducens*, ob vulnus scilicet: et ἆρον αὐτὸ: *tolle, quaeso*; quippe qui in intima corporis penetraverat: ἔχε vero αὐτό: *tecum serva*, ait *Cupido* irridens, qui solus potuit extrahere, sed noluit. Haec αὐτοσχεδιαστί et ex tempore tibi exaravi, quibus utere duo arbitratu. Multa quidem in aliis Anacreontis locis emendatione indigent; non pauca etiam sunt spuria, quae a genuinis dignoscere paucorum erit hominum, etc.

Cantabrigiae die XX. Nov. MDCCXI.

VITTORIO EMANUELE
BIBLIOTECA IN ROMA